

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Nieuwe Bendehoofd

Nr 2135

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET NIEUWE BENDEHOOFD

HOOFDSTUK I

DE GIL IN DE NACHT

Het middernachtelijk uur had juist geslagen, toen in een stille zijstraat van de Cromwellstreet, in een der deffigste wijken van Londen gelegen, onhoorbaar een kleine deur open ging, in een dikke muur, welke een grote tuin af-sloot, die zich achter een der huizen in laatstgenoemde straat uitstreckte. Dit huis behoorde aan Lord William Aberdeen, een welbekend philanthroop en

vice-president van de Windsor-Club, welke haar groots, weelderig gebouw in de Oxfordstreet had.

Uit deze deur traden twee heren, warm gekleed in hun pelsen, want het vroom die nacht enige graden, van wie de oudste de tuindeur weer zorgvuldig achter zich sloot.

In de gehele zijstraat was niemand te zien, en dit behoefde niemand te ver-

wonderen, want een der zijden werd gevormd door de blinde muur van een grote fabriek, terwijl de andere voor een deel werd ingenomen door de zijgevel van het huis van Lord Aberdeen, en voor het overige door de muur die zich langs de tuin uitstrekte.

Deze beide mannen waren Raffles, de langgezochte Grote Onbekende en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Wanneer de politie maar had kunnen gissen, dat de Grote Onbekende en Lord William Aberdeen een en dezelfde persoon waren, dan zou er meer dan waarschijnlijk reeds een einde zijn gekomen aan het avontuurlijke leven van de stoutmoedige avonturier, maar zij zou eerder geloofd hebben, dat haar hoofdinspecteur, Phileas Baxter, zelf 's nachts voor zijn vermaak uit roven ging, dan dat zij had durven denken, dat Raffles zich sedert enige jaren verschool achter het mom van de rijke philanthroop Lord Aberdeen.

Raffles had die avond gehoor gegeven aan een van zijn plotseling opkomende ingevingen, welke hem soms op urenlange zwerftochten door Londen dreven, schijnbaar geheel zonder doel ondernomen, en waarbij hij vaak vergezeld werd door Brand, hoewel de beide mannen dikwijls in al die tijd geen tien woorden met elkander wisselden, verdiept als zij waren in hun eigen gedachten.

Somtijds leidden deze nachtelijke wandelingen tot onvoorziene avonturen, maar het gebeurde ook zeer vaak, dat de beide vrienden terugkeerden, zoals zij gegaan waren, vermoeid maar zonder enige ervaring rijker.

Nu eens trok Lord Aberdeen er op uit zoals hij zich vertoonde aan zijn clubleden, dan weer vermomde hij zich op een wijze, die de afgunst zou hebben gemaakt van de beste acteurs, en welke reeds menigmaal de fijnste speurhonden van Scotland Yard tot verwijfeling had gebracht.

Ditmaal was de Grote Onbekende eenvoudig John Raffles, zonder meer, een rijzig, slank gebouwd man, wiens gespierde gestalte verried dat slechts weinige takken van sport hem vreemd

waren, en dat hij nog altijd uitblonk op het cricketveld, met scherp getekende gelaatstrekken en doordringende grijze ogen, die somwijlen als metaal konden glanzen.

Raffles was nu omstreeks veertig jaar, maar men zou hem veeleer gehouden hebben voor een jongeman van vijf en twintig.

Zijn bewegingen waren van een katachtige vlugheid, al zijn gebaren duiden op lichaamskracht, want door een voortdurende oefening had hij de lenigheid der jeugd weten te behouden.

Charles Brand was heel wat jonger dan zijn onafscheidelijke vriend. Hij had een zacht, ovaal gezicht, waarin twee grote blauwe ogen glansden, een overvloed van donkerblond haar en een gelaatskleur, die menig jong meisje hem zou hebben benijd.

Toch had hij volstrekt niets verwijfde aan zich, en hoewel zijn gestalte tenger was, zo wees zij toch op een ijverige beoefening van veel soorten van sport.

De beide mannen hadden een ogenblik stil gestaan, en toen zij niets hoorden, richtten zij hun schreden haastig naar de kant van Waterloo Place

Hier was nog vrij wat vertier, hetwelk nog toenam, toen de beide vrienden Trafalgar Square naderden, waar het nog zeer druk was van elkaar passerende auto's.

Maar toen Raffles en Brand de Northumberland Avenue teneinde waren gelopen, en het Victoria Embankment bereikten, werd de drukte al aanstonds veel minder, en hier op de brede Theemskade passeerden hen slechts enkele auto's.

Toen zij de Charing-Crossbrug naderden, vroeg Brand:

— Wat zijn eigenlijk je plannen?

— Ik heb er in het geheel geen, Charles. Ik vind, dat dit juist het aantrekkelijkste is van dergelijke wandelingen. Wij lopen maar op goed geluk voort en als er eens iets gebeurt, des te beter. We zullen de brug overgaan; op die wijze komen we in het drukste gedeelte van Londen, waar overdag steeds zulk een ontzaglijk vertier is, de industriële wijk van de wereldstad.

Onder het spreken waren de beide vrienden de tamelijk smalle brug reeds voor de helft over gestoken en een ogenblik later bevonden zij zich in het hartje van het handeldrijvende, welvarende en werkzame Londen.

Zij volgden nog enige tijd de spoorlijn, die naar Waterloo Station gaat, een van de grootste stations van Londen, en sloegen toen links af.

Het was hier niet mogelijk de rivier te zien, welke Londen in zijn gehele breedte doorsnijdt, want de huizen, voor het merendeel pakhuizen, grensden onmiddellijk aan het water, en konden aan deze zijde slechts bereikt worden door middel van vaartuigen.

Aan de kant van het water werden ook meestal de koopmansgoederen ingeladen, en daartoe waren hier en daar grote steigers gedeeltelijk over het water heengebouwd, waar de vrachtschepen konden aanleggen om te worden uit- of ingeladen.

Het was nu reeds bijna één uur, en voorbijgangers waren in deze wijk, waar overdag zo hard gewerkt wordt, bijna niet meer te zien. Men ging in deze buurt vroeg ter ruste.

Geruime tijd liepen de beide vrienden zwiiggend naast elkaar voort, slechts nu en dan een opmerking wisselend.

Zij liepen nu in Commercial Road, een tamelijk brede straat, die met twee smalle zijstraten op de Theems uitloopt, maar zelden evenwijdig met de oever getrokken is.

Tenslotte bereikten beide mannen een grote open plek, dicht bij het water, waar een aantal kisten en kratten met zeildoek overdekt waren opgeslagen, in afwachting dat zij door vrachtauto's of trailers zouden worden weggehaald.

De maan was juist door de wolken heen gebroken en men kon in de verte het zilverschijn glanzen zien van de dunne ijskorst, waarmede de Theems hier en daar reeds gedurende enige dagen bedekt was, en die binnenkort, als de vorst bleef aanhouden, reeds zo dik zou zijn, dat de scheepvaart onmogelijk zou worden gemaakt.

Langzaam wendden Raffles en Brand hun schreden naar de kade, die zich hier over een korte afstand langs het water uitstrekt en de rij van pakhuizen onderbreekt, toen eensklaps hun oor getroffen werd door een half gesmoorde gil, als werd de kreet geslaakt door iemand, wie men met geweld de mond dicht houdt.

Dadelijk daarop klonk het gerucht van een korte worsteling, gevolgd door een krakend splijten van het ijsdek en een plons van een lichaam in het water.

— Wat was dat? riep Brand verschrikt uit, terwijl hij stil stond en Raffles bij de arm greep.

— Het kwam van de kant van het water, antwoordde Raffles, die onbewegelijk, een weinig voorover leunend, stilstond. Het klonk als de kreet van een mens in doodsnood.

— Ik hoor voetstappen van mensen, die zich snel verwijderen, hernam Charles Brand.

— Er moet een misdaad gepleegd zijn, Charles, laten we ons haasten, hernam Raffles.

Zo snel zij konden repten de beide mannen zich voort naar de kant van de rivier, en juist toen zij deze bereikten, hoorden zij het brommen van een motor, die aangezet wordt, en dadelijk daarop het dichtklappen van het portier van een auto, die zich in een straat, onzichtbaar voor de twee mannen, vliegensvlug verwijderde.

Er viel natuurlijk niet aan te denken, het voertuig in te halen, en de twee vrienden hadden ook wel iets beters te doen.

Zij hadden een soort steiger bereikt, ongeveer een meter boven het water, en onmiddellijk zagen zij, dat het ijs daar ter plaatse gebroken was.

Een groot gat wees de plek aan, waar zoeven een menselijk lichaam door zijn zwaarte het ijs had doen breken.

Zonder zich te bedenken, wierp Raffles zich aan de rand van de steiger voorover, zodat zijn bovenlichaam over de rand heen boog, en beval Brand op zachte toon:

— *Heud mijn henen vast.*

Terwijl de jonge man de bepen van Raffles met kracht neerdruckte, stak deze zijn hand en een gedeelte van zijn arm in het ijskoude water, en tastte rond in het wak.

Na enige ogenblikken slaakte hij een onderdruckte kreet van voldoening. Zijn hand had onder het ijsdek iets gegrepen, dat scheen te bewegen en dat zwaar was, toen hij het te voorschijn trok.

Zijn vingers hadden het haar gegrepen van een man.

Toen hij het hoofd boven water had getrokken, zag hij dat het gelaat krampachtig vertrokken was en lijkkleurig. De ogen leken reeds gebroken te zijn.

Met inspanning van al zijn krachten trok Raffles het lichaam naar zich toe, totdat ook Brand, zich bukkend, de drenkeling kon vastgrijpen, waarna de beide vrienden er tenslotte in slaagden het lichaam op de steiger neer te leggen.

Met moeite onderdruckte Brand een kreet van afschuw en schrik. Uit de borst van de drenkeling stak het heft van een mes...

Wanneer de twee vrienden een ogenblik later gekomen waren, dan zou de ongelukkige bovendien stellig reeds verdronken zijn, en zover onder het ijs zijn weggeschoten, dat men hem onmogelijk nog had kunnen bereiken.

Raffles boog zich over de man heen en zei toen kortaf:

— Als wij ons haasten om hem te vervoeren naar een plek, waar wij onze zorg aan hem kunnen wijden, dan is misschien nog niet alle hoop vervlogen. Help mij gauw hem weg te dragen. Wij zullen trachten een auto te krijgen.

— Maar waar moeten we met deze ongelukkige heen? vroeg Brand. Wij kunnen hem toch onmogelijk naar de Cromwell-Street vervoeren. Ik ken hier ook geen enkel ziekenhuis in de buurt.

— Wij zijn hier niet ver van de Victoriastreet, Charles, laten wij trachten hem naar het huis te brengen, dat ik daar bezit.

De twee vrienden tilden het zware, van water en bloed druipende lichaam op, en droegen het zo snel zij konden

de zijstraat door naar de Commercial Road.

Het toeval was hen gunstig, want juist troffen zij daar een taxi, die stilstond voor een huis, waar de chauffeur juist zijn passagier had afgezet.

De man keek verschrikt naar het bewegingloze lichaam, naar het lijkbleke gelaat en naar het bloed, dat op de grond druppelde, en er was heel wat overredingskracht voor nodig, om hem te bewegen, de drie mannen te vervoeren.

Slechts de belofte van een grote fooi kon hem daartoe overhalen.

Raffles en Brand tilden de zwaargewonde behoedzaam in de auto, de jonge man ging naast de chauffeur zitten, en het voertuig zette zich in beweging, om tien minuten later stil te staan voor een laag, eenvoudig hoekhuis in de Victoriastreet, waarvan Raffles de twee benedenverdiepingen placht te bewonen wanneer hij, onder het mom van de ontdekkingsreiziger Brown, in Londen vertoefde.

Brand sprong van zijn zitplaats en ging de huisdeur openen met de sleutel, die Raffles hem ter hand had gesteld.

Deze droeg, door de chauffeur geholpen, het lichaam van de gewonde binnenshuis, waar het voorlopig op een der eikenhouten banken van de vestibule werd neergelegd.

De chauffeur, blij dat hij van zijn vrachtje af was, nam zijn grote fooi in ontvangst en verdween met zijn auto.

In allerijl werd de zwaargewonde man naar een der kamers gedragen, waar een breed bed stond, ontkleed en op het bed neergelegd.

En nu pas, in het licht van de elektrische lamp, zagen Raffles en Brand iets, hetwelk tot dusver aan hun aandacht was ontgaan.

Aan de greep van de dolk was een klein stukje carton bevestigd, en daarop stonden duidelijk, hoewel zij door het water reeds half uitgewist waren, drie letters te lezen, met rode inkt geschreven.

Het waren de hoofdletters G.G.S.

HOOFDSTUK II

HET RELAAS VAN DE GEWONDE

Alvorens zich te bekommeren om de betekenis van deze drie geheimzinnige letters, wijdden Raffles en Brand al hun aandacht aan de ongelukkige, die daar met doodsbleek gelaat ter neder lag.

Het was een man van omstreeks vijf en veertig jaar, ofschoon zijn haar reeds geheel grijs was.

Zijn gezicht was regelmatig gevormd, en de bovenlip was overschaduwde door een kort geknipte snor. De tanden waren volkomen gaaf, de kin was vierkant en krachtig, en de wenkbrauwen zwart en borstelig.

Brand wist dat er zich in een der kamers van het huis een uitstekend voorziene huisapothek bevond, en hij haastte zich, na eerst enige gummi waterzakken met heet water te hebben gevuld, om deze aan de voeten en in de rug van de ijskoude drenkeling te leggen, deze te gaan halen, terwijl Raffles zich klaar maakte, de zware wond van de man te onderzoeken.

Het mes werd voorzichtig uit de wonde getrokken, het bloed werd gestelpt, waarna Raffles de wond verbond met de bekwaamheid van een volleerd geneesheer, maar niet dan nadat hij haar met de grootste zorg had gedesinfecteerd.

De man lag nu geheel onbewegelijk; het bloedverlies scheen hem ten zeerste te hebben uitgeput.

Voorzichtig wreven Raffles en Brand de verkleumde ledematen, waarna de patient met dekens werd dichtgedekt, terwijl Raffles, niet zonder moeite, hem een weinig van een opwekkende drank tussen de opeengekleemde tanden goot.

En nu zaten de beide vrienden tegenover elkaar voor het bed, en keken elkaar zwiingend aan.

Brand had het stukje karton ter hand genomen, en zei nu peinzend:

— Wat kunnen die drie letters wel te betekenen hebben?

Raffles keek hem glimlachend aan, en zei:

— Ik benijd je optimisme, Charles! Je schijnt geheel en al vergeten te zijn, dat wij enige keren te doen gehad te hebben met het genootschap, waarvan de drie letters de initialen zijn en dat op een wijze, die mij minder spoedig uit het geheugen schijnt te gaan dan jou!

— Het Genootschap van de Gouden Sleutel! riep Brand opgewonden uit.

— Natuurlijk, wat anders? zei Raffles. Het is juist iets voor deze allergevaarlijkste bende, om zich op deze wijze te wreken, tot afschrikwekkend voorbeeld voor anderen!

— Dus, dan zou deze man lid zijn geweest van de bende?

— Dat is zeer waarschijnlijk. Misschien geven de kleren van de man ons enig aanknopingspunt; kijk eens of je er iets in kunt vinden!

Brand stond op, trad op de stoel toe, waarop de driefnatte kleren waren gelegd, en begon de zakken te onderzoeken.

Hij haalde er een portemonnaie uit, die ongeveer anderhalf pond in zilvergeld bevatte, een stompje potlood, een paar voorwerpen, die aanstonds de aandacht trokken van Raffles, omdat ze merkwaardig veel geleken op inbrekerswerktuigen, en ten slotte een portefeuille van imitatieleder, zeer versleten, en die enige papieren bevatte, merendeels brieven, welke reeds bijna onleesbaar waren geworden door de werking van het water.

Raffles had intussen de handen van de man bekeken.

Hij droeg slechts één ring, een eenvoudig voorwerp, een gouden bandje, dat zeer nauw om de rechtervinger sloot.

De man is getrouwd, en dat sedert geruime tijd, zei Raffles. Hij draagt deze ring reeds heel lang, want het vlees van de vinger er naast, is rondom de ring opgezet, zozeer is deze smalle band hem gaan knellen in de loop der jaren. Het geeft ons echter weinig aanwijzingen omtrent zijn identiteit, en wij zullen moeten wachten tot wij die uit zijn eigen mond vernemen.

— Als hij tenminste blijft leven, Edward.

— Dat zal hij zeker, wanneer zich tenminste geen complicaties voordoen, en wanneer de wondkoorts wegblijft.

— Maar als hij werkelijk lid van die vreselijke bende is, die dus nog altijd niet schijnt uitgestorven te zijn, en hij geneest, dan zal hij toch zeker niet zijn identiteit verraden!

— Misschien niet, maar als alle gevoel van dankbaarheid niet in hem gedoofd is, dan zal hij het wel doen, wanneer wij het hem verzoeken! Trouwens, ik geloof niet, dat deze man veel redenen heeft om de lieden te sparen, die hem hebben willen vermoorden!

— Denk je dat hij nog lang in deze toestand van bewusteloosheid zal blijven?

— Wanneer hij de nacht rustig doorbrengt, en wij geven hem op geregelde tijden het versterkende middel in, dan kan hij in de loop van de ochtend reeds in staat zijn te spreken!

— Maar als de schurken er achter komen, dat hij nog leeft, dan zullen zij beginnen weer opnieuw jacht op hem te maken en niet rusten voor zij hun wraak aan hem voltrokken hebben!

— Dan zullen wij hem zolang het nodig is voor dood laten doorgaan! hernam Raffles op vaste toon. Je weet dat ik nog altijd wat te vereffenen heb met het genootschap, waarvan mijn doods-vijand Dr. Fox de leider was, de ziel, de boze genius tegelijk!

Brand huiverde.

In gedachten doorleefde hij weer alles, wat er enige jaren geleden gebeurd was, en waarbij het Genootschap van de Gouden Sleutel een rol vervulde.

Hij herinnerde zich als de dag van gisteren het ogenblik, waarop Raffles te staan kwam tegenover Prof. Shydrift, die het leven liet, toen hij poogde, Raffles uit de mand van een luchtballon te werpen.

Na Shydrift was het Prof. Nicholson geweest, die hem opvolgde en die de strijd aanbond met de Grote Onbekende, een worsteling, die eindigde met de dood van de drievoudige moordenaar aan de galg.

De derde chef van het genootschap was Dr. Fox geweest, en nog vers lag Brand alles in het geheugen, wat er met deze geniale booswicht was geschied, een man, die zijn beide voorgangers nog in duivelse list had overtroffen. Met eigen hand had de chauffeur Henderson de bandiet, juist toen deze op het punt stond, Raffles het leven te benemen, gedood. Nog zag Brand het voor zich, hoe de reusachtige chauffeur met een werpspies, snel van een wapenrek gerukt, de moordenaar als het ware aan de houten want vastnagelde, in het houten huis, waar deze laatste, tragische worsteling plaats vond.

Wel mocht hij dus huiveren, toen Raffles de naam van de misdadigers-genootschap, en van de man, die gedurende

vele maanden aan het hoofd dezer benede had gestaan, welker werkzaamheden zich niet alleen tot Londen bepaalden, maar waarbij, als gold het een arbeidsfederatie, talrijke grote en kleine beneden in de verschillende hoofdsteden der wereld waren aangesloten.

Sedert geruime tijd had Raffles niets van het genootschap gehoord.

En nu werden de beide mannen weer plotseling geplaatst tegenover het genootschap, en als zij soms aan het bestaan er van getwijfeld mochten hebben, dan zouden de drie letters op het kleine stukje karton hen wel anders hebben geleerd.

Wie echter op dit ogenblik de aanvoerder was van het genootschap, dat zouden zij geen van beiden hebben kunnen zeggen, maar het was wel zo goed als zeker, dat de bewusteloze man, die daar zwaar gewond ter neder lag, het wist, en wellicht zou hij het hun willen mededelen.

Enige tijd keek Brand zwijgend voor zich uit, en toen hernam hij :

— Hoe wil je die benedeleden laten geloven, dat hij inderdaad hun slachtoffer is geworden ?

— Heel eenvoudig ; zij moeten wel geloven, dat zij hem gedood hebben, als zij naderhand niets meer van hem horen. Zij zullen natuurlijk de kranten doorlezen, en als zij daarin niets vermeld vinden van het ophalen van een lijk, met een dolk in de borst, dan zullen zij wel tot de gevolgtrekking komen, dat hun slachtoffer onder het ijs is geschoven en op de bodem van de Theems ligt ! En nu kunnen wij niet beter doen, Charles, dan ons ter ruste te begeven. Ik zal hier in de kamer een veldbed opslaan ; je weet dat ik licht slaap, en ik zal de ongelukkige kunnen bijstaan, zodra hij enig teken van leven geeft.

Daar zich in het huis in de Victoria-Street steeds een kleine voorraad geconserveerde levensmiddelen bevond, konden de twee mannen een zeer eenvoudig souper gebruiken, waarbij echter het brood ontbrak, waarna zij zich ter ruste begaven, Brand in een der

slaapkamers op de eerste verdieping, Raffles op de matras, welke hij eenvoudig had neergeworpen in een hoek van het vertrek, waar de zwaargewonde man nu in een tamelijk rustige slaap verzonken lag, slechts nu en dan onderbroken door een zacht gekreun, hetwelk Raffles telkenmale deed wakker schrikken.

Twee malen stond Raffles die nacht op, teneinde de gewonde zijn medicijnen toe te dienen, en naar het verband te zien.

De koorts was gelukkig niet of weinig toegenomen, en wanneer zich geen onvoorziene complicaties voordeden, mocht Raffles de hoop koesteren, dat hij de onbekende zou kunnen redden en dat zelfs binnen korte tijd.

De volgende ochtend was Brand vroeg bij de hand, om, gebruik makende van de onderaardse tunnel, welke het huis in de Victoria-Street verbond met de geheime werkplaats onder de tuin achter het huis in de Cromwell-Street, ten eerste James Henderson te gaan waarschuwen, die allicht zeer ongerust zou zijn over de onverklaarbare afwezigheid van zijn meester, en vervolgens langs de zelfde weg terug te keren met een mandje levensmiddelen ; melk, vers brood en andere onontbeerlijke zaken.

Op deze wijze zou het zeer gemakkelijk vallen, de aanwezigheid van de drie mannen in het huis geheim te houden, temeer, daar de bewoners van de bovenverdiepingen beschikten over een afzonderlijke ingang.

Zij waren er trouwens aan gewend, dat de zogenaamde ontdekkingsreiziger Brown even onverwacht kwam opdagen als hij weer verdween, soms na een paar dagen, soms pas na een week of langer.

Door de onderaardse tunnel, die bijna in een volmaakt rechte lijn onder de grond doorliep, en die voor het allergrootste gedeelte reeds eeuwen geleden, om onbekende redenen, gegraven werd, liep met grote snelheid een klein, eigenaardig gevormd wagentje van stalen rijwielbuizen, hetwelk twee zadels bezat, van elkander gescheiden door een soort houten bak, waarin men allerhan-

de zaken, en desnoods ook nog een derde passagier vervoeren kon.

Dit wagentje had slechts twee wielen, achter elkander geplaatst, zodat er maar één enkele spoorstaaf nodig was, omdat het in evenwicht werd gehouden door de werking van een gyroscop, een zeer snel rondwentelende, zware schijf, die werkte als een grote tol.

Het werd electrisch voortbewogen en kon gemakkelijk een snelheid van negentig kilometer in het uur bereiken, waardoor het mogelijk was de afstand, welke de beide huizen scheidde, in iets meer dan vijf minuten af te leggen.

Toen Brand met zijn kleine voorraad levensmiddelen het vertrek binnen trad waar Raffles de nacht in gezelschap van de gewonde had doorgebracht, legde de Grote Onbekende waarschuwend de vinger op de lippen en zei fluisterend:

— Stil! Hij slaapt rustig; ik geloof dat zijn toestand aanzienlijk verbeterd is. De wonde laat zich goed aanzien, maar het zou met de man heel anders zijn gelopen, als de dolk niet was afgestuit op het borstbeen!

Brand verliet het vertrek, begaf zich naar de keuken en was daar al spoedig verdiept in de werkzaamheden, welke van hem verlangd waren: het bakken van eieren met had, het snijden van brood en andere zaken, verband houdende met de toebereiding van het eenvoudige ontbijt.

Hij zette dit gereed in de kleine eetkamer, waarvan het raam uitzicht gaf op een tuin, die niet al te goed onderhouden was; een ogenblik later trad Raffles binnen.

De beide vrienden spraken weinig anders dan over de zaak, die hen op dit ogenblik zo zeer bezig hield, het feit, dat het Genootschap van de Gouden Sleutel weer opnieuw tekenen van leven had gegeven.

Zij waren uiterst nieuwsgierig, te weten, wie thans aan het hoofd van dit genootschap stond, en het toeval zou hen nu wellicht tegemoet komen.

En dat was goed, want Raffles begreep, dat het in een stad als Londen bijna onmogelijk was, zonder enig punt van uitgang onderzoek te doen naar de

mannen, die op dit ogenblik aan het hoofd der bende stonden.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen de beide vrienden zich naar de ziekenkamer begaven.

De gewonde man was blijkbaar zo even wakker geworden, en lag nu met wijd geopende ogen naar de zoldering te staren.

Op het gerucht, dat de voorzichtig geopende deur maakte, wendde hij langzaam en niet zonder moeite het hoofd om en keek nieuwsgierig en ook een weinig angstig naar de beide mannen, die het vertrek waren binnen getreden.

Met een enkele oogopslag had Raffles gezien, dat de toestand van de man, die hij gered had, aanmerkelijk was vooruit gegaan, ofschoon het zeker nodig zou zijn hem nog minstens een week het bed te doen houden, teneinde de diepe vleeswond gelegenheid te geven, zich te sluiten.

vraagde de gewonde op zwakke toon, maar toch met duidelijke stem.

— Waar ben ik? En wie zijt gij?

— Gij hebt van ons niets te vrezen, waarde vriend! antwoordde Raffles vriendelijk. Gij zijt aan doodsgevaar ontsnapt en dan ken ik geen vijanden!

— Dus, gij waart het, die...

— Ja, wij hebben u uit het water van de Theems gehaald, juist toen gij op het punt stond onder het ijs te verdwijnen! antwoordde Brand, die eveneens naderbij was getreden.

Een trek van ontroering vloog over het gelaat van de gewonde en hij trachtte zijn hand op te lichten, teneinde deze Raffles toe te steken.

Maar deze zei haastig:

— Gij moogt u volstrekt niet bewegen! Daartoe zijt gij nog te zwak, ofschoon ik tot mijn vreugde zie, dat het al heel wat beter met u gesteld is dan gisteren.

— Gij hebt mij het leven gered, ik zal u eeuwig dankbaar blijven! zei de gewonde op doffe toon. Hebt gij dus alles gezien, wat er aan de Theemskade is voorgevallen?

— Neen, daartoe was het te donker en te ver af.

Met een krampachtige beweging balde de gewonde de vuisten, en siste tussen de tanden:

— Ik zal dus wellicht nooit weten, wie mij naar het leven gestaan hebben!

— Gij hebt dus zelf uw aanranders niet herkend? vroeg Brand verbaasd.

— Daartoe geschiedde de overval te onverwachts! antwoordde de man.

Maar Raffles was op een kleine tafel toe getreden, waarop hij de dolk had neergelegd, waaraan zich nog steeds het kaartje met de drie letters bevond, en begaf zich weer naar het bed.

— Nu zult gij beter weten wie uw aanranders waren! zei hij op ernstige toon.

De gewonde wierp een blik op de half uitgewiste letters, slaakte een gesmoorde kreet van afschuw en woede en zei:

— Dus ook dat nog! Ik had het moeten vermoeden! O, die ellendelingen! Het was dus niet genoeg, dat zij...

Hij voltooide de zin niet, maar liet zich achterover in de kussens vallen, met een trek van verachting en van woeste wraakzucht op zijn bleek gelaat.

Toen boog Raffles zich naar voren, legde even zijn hand op het hoofd van de gewonde, en begon op ernstige toon:

— Wij denken er niet aan, ons te willen mengen in uw persoonlijke aangelegenheden. Maar wij willen u niet verzwijgen, dat wij verbitterde vijanden zijn van het Genootschap van de Gouden Sleutel, waarvan gisteren nog enige leden wraak op u wilden nemen. En daarom vraag ik u ronduit of gij ons wilt mededelen, wat gij van de bende weet, wie thans aan haar hoofd staat, en ook waardoor gij u de wraak van het genootschap op de hals hebt gehaald!

De gewonde gaf niet aanstonds antwoord. Hij scheen enige moeite te hebben zijn gedachten te verzamelen.

Toen vroeg hij op zwakke toon en met achterdocht in zijn stem:

— Zijt gij... van de politie?

— Stel u gerust, daarvan is geen sprake! antwoordde Raffles glimlachend. Gij zult wellicht spoedig vernemen wie ik ben, maar met de politie hebben wij werkelijk niets uitstaande, althans niet

in de zin, die men gemeenlijk aan dat woord hecht!

— Als dat zo is, zult gij ook alles vernemen! riep de gewonde op woeste toon uit.

En toen begon de man op zachte toon, zonder stemverheffing, en met starende blik zijn verhaal:

— Ik behoor sedert enige maanden tot het genootschap. De redenen waarom ik toetrad, zullen u weinig belang inboezemen. Ik wil mij zelf volstrekt niet beter voordoen dan ik ben. Ik ben ruw en hard geworden door het leven, maar toch kreeg ik spoedig genoeg van de bloedige methodes van het genootschap, waarbij ik mij had aangesloten. Te laat zag ik in, dat ik mij niet meer kon losmaken; een vreselijke eed bond mij! Maar er zou nog iets ergers gebeuren! Ik heb een dochter...

De stem van de man had een geheel andere klank gekregen, toen hij deze laatste woorden uitsprak.

Er lag een tederheid in, die zonderling afstak bij zijn ruw uiterlijk.

Hij keek enige tijd in gedachten voor zich, terwijl Raffles en Brand onbeweegelijk, en zonder hem in de rede te vallen, toelisterden, en hernam toen:

— Ik vergat u nog mijn naam te noemen. Ik heb thans geen reden meer die te verzwijgen, ik heet Hall, Norman Hall. Ik heb een dochter, een schat, mijnheer, nauwelijks zeventien jaar, en altijd heb ik van haar gehouden als mijn oogappel. Ellen is mijn enig kind, en daar zij haar moeder reeds vroeg verloor, ben ik altijd alles voor haar geweest, maar zij was het nog veel meer voor mij! Voor haar was het in zekere zin, dat ik het besluit nam tot het genootschap toe te treden... mijn lieveling heeft nooit geweten, wat haar vader was, tot in de allerlaatste dagen, helaas! Toen zag de chef haar, mijnheer!

— De aanvoerder van het genootschap?

— Ja, kapitein Erle Wilson.

— Is hij kapitein? vroeg Raffles verwonderd.

De gewonde haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik weet niet of hij ooit gevaren heeft, maar in ieder geval laat hij zich kapitein noemen!

— Dan schijnt dus de kwaliteit van de bende er niet op vooruit gegaan te zijn! zei Raffles glimlachend. Er hebben twee echte professoren en een even echte doctor aan het hoofd gestaan van het genootschap, en eens is bijna een authentieke Franse markies er in geslaagd, het bevelhebberschap over de bende te veroveren! Vandaar tot een kapitein, al is het er een van de grote

vaart, is een grote stap!

De gewonde had het hoofd op het kussen omgewend en staarde Raffles verschrikt aan.

Toen vroeg hij:

— Wie zijt gij toch, mijnheer, dat gij dit weet? Er zijn slechts zeer weinigen, die kennis dragen van deze omstandigheid, behalve de leden van de bende zelve!

— Wij behoren er niet toe, hernam Raffles, en toch weten wij het zeer nauwkeurig, Hall! Maar ga nu voort met uw verhaal.

HOOFDSTUK III

DE WRAAK VAN HET GENOOTSCHAP

Hall vervolgde :

— Ik wil niet trachten, mijnheer, u een beschrijving te geven van de chef, van kapitein Wilson. Als gij weet wie de vorige chefs geweest zijn, dan zult gij mij beter kunnen begrijpen, als ik u zeg, dat hij hen alle drie nog in wreedheid, misschien ook wel in list overtreft. Hij is een duivel in mensengedaante, hij schrikt voor niets terug en al zijn luitenants en zijn soldaten, zo noemt hij ons, sidderen voor hem! Welnu, niet lang geleden zag de schurk bij toeval mijn kind, en zijn lage lusten ontwaakten onmiddellijk! Alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld was, stelde de ellendeling mij voor, hem mijn dochter tot minnares te geven. Natuurlijk weigerde ik vol woede en verontwaardiging, en in het eerst scheen de schurk zich slechts te verbazen. Toen echter maakte zijn verbazing plaats voor woede, en hij vermaande mij, wei te weten wat ik deed en hem niet ongehoorzaam te zijn. Ik had toen reeds moeten begrijpen, wat het woord « ongehoorzaam » in de mond van die man betekende! Het betekende mijn doodvonnis, mijnheer! Ik hield mijn dochter zorgvuldig buiten zijn bereik; ik sloot haar op, ik bewaakte haar, want ik was bang, dat zelfs de blik uit zijn ogen haar zou kunnen besmeuren.

Vermoed moest Hall even zwijgen. en enige tijd bleef het stil in het vertrek.

Toen ternam de gewonde :

— De rest kan ik u in weinige woorden vertellen, mijnheer. Wilson liet mij nogmaals bij zich komen, dreigde mij, hield mij de gevolgen voor ogen, als ik hem mijn dochter niet afstond, op wie hij zijn oog had laten vallen, en toen ik hardnekkig bleef, liet hij mij gaan met een blik, die ik nimmer zal vergeten, en een lachje, dat mij nog in de oren klinkt! Dat was een paar dagen geleden. Daarna werd een zogenaamd « concilie » gehouden, zoals zij het heiligschennend noemden, een geheime bijeenkomst van de zeven leden van de zogenaamde Bloedraad. Daarin werd mijn proces gevoerd; ik moest mijn verrechtvaardigen; ik werd beticht van ongehoorzaamheid jegens de chef in persoon en vogelvrij verklaard! En nu weet ik wat dat betekent! Zij hebben mij waarschijnlijk voortdurend in het geheim nagegaan en toen zij hun kans schoon zagen, laat in de nacht, hebben zij het vonnis van de Bloedraad aan mij voltrokken.

— Wat deedt gij daar zo laat in de nacht op die eenzame plek, Hall?

— Ik woonde daar in de buurt, mijnheer.

— Maar was men dan niet bevreesd, dat gij, nu gij toch wist, dat aan uw leven ieder ogenblik een einde kon worden gemaakt, de politie op de hoogte zoudt gaan brengen?

— Als ik dat had willen doen, mijnheer, zouden zij het mij wel hebben weten te beletten, dat weet ik nu zeker! antwoordde Hall.

Hij had de ogen opnieuw gesloten, maar eensklaps opende hij ze weer, staarde verwilderd om zich heen en riep uit:

— Wat zou er van mijn kind geworden zijn? Zij moet in dodelijke angst verkeren, zij was geheel alleen! Als haar maar niets overkomen is!

De ongelukkige man beefde over al zijn leden en er lag een uitdrukking van waanzinnige angst in zijn ogen.

Hij wrong de handen en een ogenblik scheen het, alsof hij zich wilde oprichten en uit het bed springen, opgezweept door de angst voor zijn kind, dat thans wellicht in groot gevaar verkeerde.

Maar Raffles was aanstonds bij hem en zei, terwijl hij zijn koele hand op het voorhoofd van de man deed rusten:

— Stel u gerust, Hall, een van ons beiden zal zich onmiddellijk naar uw woning begeven en uw dochter hier heen brengen; over een uur zult gij haar zien!

De ogen van de gewonde schoten vol tranen en zenuwachtig tastte zijn hand naar die van Raffles.

Toen zei hij op hese toon:

— Ik dank u! Wanneer ik genezen ben, hoop ik u dit te kunnen vergelden!

— Daarover spreken wij niet, Hall, hernam Raffles. Zeg mij nu waar gij woont.

— In de Camden-Street, mijnheer, boven een kleine uitdragerij op de hoek van de enige dwarsstraat, een doodlopend slop, en op de bovenste verdieping; het is een heel oud huis, en in de gevel is een steen aangebracht met het jaartal vijftienhonderd negen en veertig.

— Deze beschrijving is ruimschoots voldoende; wij zullen dadelijk uw dochter laten halen!

Raffles nam Brand terzijde, wisselde op zachte toon enige woorden met hem, en gaf hem enige instructies met betrekking tot de behandeling van de gewonde.

En terwijl Brand voor het ziekbed

plaats nam, greep Raffles haastig zijn hoed, trok zijn zware duffelse jas aan en verliet het huis door de deur in de zijstraat.

Hij had spoedig een taxi gevonden, en gaf de chauffeur de naam van de Camden-Street op.

Na een rit van ruim een kwartier stond de auto stil aan het begin van een smalle, zeer oude straat, met bultige keien bestraat, en die blijkbaar bewoond werd door de laagste volksklasse. Camden Town, de buurt, waarin deze straat zich bevindt is altijd een achterbuurt geweest.

Raffles stapte uit en zei tot de chauffeur.

— Wacht mij hier, ik moet in het huis daarginds zijn.

Want reeds uit de verte had Raffles de dwarsstraat ontdekt, en op de hoek daarvan de uitdragerij, waarvan Hall hem gesproken had.

Hij liep de straat in en trad de uitdragerswinkel binnen, waar een oude man hem tegemoet kwam met de vraag, wat er van zijn verlangen was.

— Woont in dit huis een man, die Hall heet? vroeg Raffles.

— Die woont hier, mijnheer, antwoordde de man. Gij moet dan echter de deur binnen gaan in de steeg.

Raffles knikte de man zwiingend toe, ging de winkel weer uit en stond het volgende ogenblik voor een smalle, verveloze deur, wijd geopend, zoals in deze buurt gewoonte scheen te zijn, en die toegang gaf tot een smal portaal, waar de reeks van trappen begon, die naar de verschillende verdiepingen voerden.

Er kwam een meisje met een kan in de hand juist de onderste trap af, en Raffles vroeg haar op vriendelijke toon:

— Kleine meid, kun je mij ook zeggen of Miss Ellen Hall hier woont?

— Ja, mijnheer, Miss Ellen woont vijf hoog, maar zij is op het ogenblik niet thuis!

— Is zij reeds lang geleden de deur uit gegaan? vroeg Raffles, getroffen door deze weinige woorden.

— Zeker, al héél vroeg, mijnheer, zij ging met een man weg!

— Heb je dat zelf gezien, mijn kind?

— Ja, ik stond aan de deur, en Miss Ellen wuifde mij nog toe.

— Ken je die man met wie zij uitging?

— Neen, ik had hem nog nooit gezien.

— Maar Miss Ellen scheen hem toch goed te kennen?

— Dat weet ik niet, mijnheer! Ik denk het wel. Hij had een briefje bij zich toen hij kwam, en dat gaf hij aan mijn zusje, en hij vroeg haar, of zij dat aan Miss Hall wilde geven. Zij was juist opgestaan en zij scheen erg ongerust te zijn, omdat haar vader nog niet was thuisgekomen. Maar toen zij het briefje kreeg, scheen haar dat volkomen gerust te stellen, want zij lachte, zij kleedde zich gauw aan en toen ging zij weg met de man, die hier beneden op haar had staan wachten!

— Ik kom dus te laat! bromde Raffles tussen de tanden. Hier schuilt natuurlijk wat achter; zij hebben het arme meisje weggelokt!

Zonder zich ergens op te houden, klom hij snel naar de bovenste verdieping.

Op het portaal bevonden zich twee deuren, op een waarvan met zwarte verf de naam Palmer was geschilderd.

— Dan is het natuurlijk de andere deur! mompelde Raffles bij zichzelf.

Hij bedacht zich geen ogenblik, haalde een bos lopers te voorschijn en in enkele seconden had hij het slot van de deur weten te openen.

Maar juist toen hij wilde binnentreden, voelde hij een hand op zijn schouder en een stem vroeg op een bijna dreigende toon:

— Wat moet dat betekenen? Wat zoekt gij hier?

Raffles wendde zich om en keek in het schrandere gelaat van een nog jonge man, flink gebouwd, en met heldere bruine ogen.

Raffles keek hem een ogenblik zwijgend aan en vroeg toen:

— Met wie heb ik de eer?

— Ik woon aan de overkant van het portaal, ik ben Dick Palmer! En wilt u mij nu antwoord geven op mijn vraag van zoeven? Zeg mij, wat u het recht

geeft, met geweld de woning van Ellen, ik meen van Miss Hall binnen te dringen?

Even plooidde een glimlach de dunne lippen van de Grote Onbekende.

De bloes op de wangen van de jonge man, evenmin als het noemen van de voornaam van het jonge meisje, was hem niet ontgaan.

— Ik moest hier noodzakelijk zijn! antwoordde hij droogjes.

— Maar Miss Ellen is niet thuis!

— Dat weet ik!

— Haar deur was gesloten!

— En ik heb die deur geopend, met een looper, zoals gij ziet!

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven. Wilt gij mij nu zeggen, wat gij hier komt zoeken? riep Palmer toornig uit.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Palmer; wanneer gij mij het genoegen wilt aandoen, mij hier binnen te vergezellen, dan zult gij u persoonlijk en uit eigen aanschouwing kunnen overtuigen, dat ik niets kwaads in de zin heb, integendeel.

Nog aarzelend en blijkbaar verbaasd, volgde de jonge man de vreemde bezoeker.

Toen zij beiden binnen waren, sloot Raffles de deur, keek de jonge man nogmaals aandachtig aan, en merkte toen glimlachend op:

— Gij stelt zeker veel belang in Miss Ellen, Hall?

— Ik heb geen reden om het te ontkennen, mijnheer! antwoordde de jonge man. Wij zijn sedert enige maanden buren, en...

— En goede nabuurschap leidt al spoedig tot goede kameraadschap! vulde Raffles de zin aan. Ik geloof dat ik genoeg weet, mijnheer Palmer! Natuurlijk vindt gij mijn optreden onbegrijpelijk, onbeschaamd, en verdacht, maar misschien denkt ge daar anders over, wanneer ik u zeg, dat ik ernstig bevreemd ben voor het lot van het jonge meisje, dat zozeer uw belangstelling heeft opgewekt!

Dick Palmer verbleekte en vroeg stotterend:

— Wat meent gij met die woorden? Loopt Miss Ellen in een of ander opzicht gevaar?

Raffles had zijn scherpe blikken vlug door het eenvoudige vertrek laten dwalen, en spoedig was zijn oog gevallen op een ineengefrommeld stukje papier, hetwelk in de kolenbak lag.

Hij nam het er uit, ontvouwde het, las snel de inhoud en stak toen het papiertje de jonge man toe, die verbaasd en ondanks zichzelf ongerust toekeek.

— Lees dat eens! zei Raffles op zachte toon.

Dick Palmer had het briefje aangenomen en las nu de volgende woorden:

— Lieve Ellen! Er is mij vannacht

een ongeluk overkomen en ik lig gewond in het huis van mijn vriend. Volg de man, die je dit briefje geeft en die je naar mijn ziekbed zal voeren. Je vader.

— Wat heeft dat te betekenen? riep Palmer uit.

— Dat betekent, mijnheer Palmer, dat Ellen Hall het slachtoffer is geworden, of zal worden van een laaghartige aanslag, wanneer er niet spoedig de nodige maatregelen worden genomen. Het betekent dat zij ontvoerd is met een doel hetwelk ik niet nader uiteen behoef te zetten! antwoordde Raffles op ernstige toon.

HOOFDSTUK IV

IN DE HANDEN VAN DE BOOSWICHT

Als versteend bleef Dick Palmer met het briefje in de handen Raffles aanstaren.

Al het bloed was uit zijn gelaat weggestroomd.

Toen barstte hij uit, terwijl zijn forse hand de arm van Raffles greep en zijn vingers hem in het vlees nepen:

— Zeg mij, om 's hemels wil, wat gij bedoelt, mijnheer! Ik weet niet wie gij zijt, maar gij blijkt op de hoogte te zijn van de levensomstandigheden van het meisje dat ik lief heb, meer dan mijn leven! Ja, ik behoef het tegenover nie-

mand te verzwijgen, ik houd dolveel van Ellen. Martel me niet langer, zeg mij wat er met haar geschied is!

— Blijf kalm, mijn vriend, maande Raffles hem op dringende toon aan. Alles zal u spoedig duidelijk worden. Gij zult een noodlottige tijding moeten horen, wees dus sterk! Zeg mij eens, kent gij het handschrift van de vader van Ellen?

— Ik heb wel eens een briefje van hem ontvangen!

— Is dat zijn hand? hernam Raffles op het vodje papier wijzend, dat Pal-

mer nog altijd in de trillende vingers hield.

— Ik weet het niet, het schemert mij voor de ogen, ik geloof het bijna wel zeker!

— En toch is het onmogelijk, het briefje is vals! riep Raffles met kracht uit. Hall kan deze woorden onmogelijk geschreven hebben, want hij ligt zwaar gewond in mijn woning, hij zou zelfs geen kruisje kunnen zetten!

Palmer greep naar zijn hoofd en stamelde:

— Het is mij alsof ik droom, ik begrijp niet... Wat is er dan met Hall gebeurd?

— Antwoord mij op deze vraag: Kent gij Hall en weet gij wie hij is?

— Ik zag hem herhaaldelijk in zijn woning of op het portaal! Ik weet echter niet wie hij is, maar wat raakt mij dat? Ik houd innig veel van zijn dochter; wat kan het mij schelen, wie haar vader is?

Raffles scheen een ogenblik te twijfelen, maar greep toen Palmer plotseeling bij de arm en trok hem met zich mee het vertrek uit.

— Kom mee, zei hij, wij hebben geen ogenblik te verliezen; misschien komen wij nog bijtijds. Kunt gij mij vergezellen naar Hall?

— Dacht gij dat ik de moed en de kracht zou hebben, om rustig aan mijn werk te blijven, mijnheer? riep Palmer uit, terwijl hij zich met een gebaar van vertwijfeling in de haren greep. Al zoudt gij mij vragen om u naar het einde van de wereld te volgen, ik zou met u mee gaan!

— Kom dan.

Raffles had de deur weer gesloten.

Het briefje had hij in zijn zak laten glijden.

Haastig daalden de beide mannen de trappen af, bereikten de steeg, snelden de Camden-Street ten einde en vonden daar de auto op hen wachten.

Raffles liet de jonge man instappen en riep de chauffeur toe:

— Rijd onmiddellijk weer naar de Victoria-Street en stop bij het gebouw

van de Midland-Bank. Een goede fooi, als gij er binnen het kwartier zijt!

Zodra de auto zich in beweging had gezet, vervolgde Raffles:

— Luister, Palmer! Er kan geen ogenblik aan getwijfeld worden, of Ellen Hall is ontvoerd, door middel van het briefje, hetwelk ik nu in mijn zak heb!

— Door wie? riep Palmer op woeste toon uit.

— Door een man, die de vijand is van haar vader! Het doet mij leed, Palmer, maar het zal toch onmogelijk voor u verborgen kunnen blijven, als gij Hall te zien krijgt en als gij ons wilt helpen, Ellen weer te bevrijden! En daarom wil ik u het thans reeds mededelen; de rampzalige man maakte deel uit van een wijd vertakte misdadigersbende en omdat hij zich verzet had tegen de bevelen van zijn chef, pleegde men in de afgelopen nacht een moordaanslag op hem! Het toeval wilde, dat een vriend van mij en ik zelf op die plek waren, en wij slaagden er in, hem nog levend uit het water van de Theems te halen en in veiligheid te brengen!

Palmer leunde met gesloten ogen en zeer bleek achterover in de kussens van de auto.

Toen kwam het over zijn lippen:

— Ik vreesde reeds dit te horen. In de laatste weken groeide mijn achterdocht jegens Hall; ik vond zijn levenswijze zonderling. Hij scheen geen vaste werkkring te hebben en toch hadden hij en zijn dochter steeds te eten, en schenen zij geen zorgen te kennen! Hij was een ruw, stilzwijgend, eenzellig man! Een misdadiger dus, lid van een bende, en toch, mijnheer, ik kan onmogelijk van Ellen afzien! In ieder geval zweer ik u, dat zij niets af weet van de levenswandel van haar vader, dat zij fatsoenlijk en onschuldig is!

— Daarvan ben ik vast overtuigd! zei Raffles eenvoudig.

— Voor die woorden dank ik u, mijnheer! riep Palmer op hartstochtelijke toon. Maar zeg mij nu, waarom gij op het denkbeeld zijt gekomen, dat men mijn meisje ontvoerd heeft!

— De man zelf had mij zijn adres gegeven en ik had beloofd aanstonds zijn dochter te gaan halen en aan zijn bed te brengen! Toen hoorde ik van een buurmeisje, dat zij reeds om acht uur met een onbekende man was vertrokken, na ontvangst van een briefje, waarvan hij de bringer was. Mijn achterdocht spoorde mij aan een onderzoek naar dat papiertje in te stellen, en gij ziet, dat ik geen ongelijk had.

— Maar waardoor had Hall zich dan toch de wraak op de hals gehaald van de schurken, die hem naar het leven stonden?

— Omdat hij geweigerd had zijn enig kind over te leveren aan het bendehoofd!

— Dus, die man zou het geweest zijn, die haar heeft ontvoerd?

— Hij deed het niet zelf, want zij kent hem van uiterlijk, hij zond waarschijnlijk een handlanger!

— En gij denkt...

— Ik denk, dat die bandiet het niets vermoedende meisje naar het huis van de bendechef heeft gebracht!

Een rauwe kreet als van een gewond dier scheurde zich los uit de keel van de jonge man, zijn ogen puilden hem uit het hoofd en hij sloeg zich met de gesloten vuist herhaalde malen op de borst.

En eensklaps barstte hij uit in een hartverscheurend snikken, dat zijn ganse, sterke lichaam deed schokken.

Raffles liet de vrije teugel aan de smart van de jonge man, en toen het snikken bedaarde, zei hij:

— Wij moeten nog niet iedere hoop opgeven. Uit de mond van Hall wil ik thans de verblijfplaats vernemen van de bandiet, en ik bezweer u, dat hij goedschiks of kwaadschiks Ellen Hall zal moeten afstaan!

— Als het maar niet te laat is! riep Palmer handenwringend.

En eensklaps barstte hij uit:

— Ik ga met u mee! Ik wil met eigen hand die schurk de strot dichtknippen!

— Als het mogelijk is, Palmer, zal het geschieden, maar ik zie wel, dat gij de bendechef niet kent, Hij is een uiterst

sluwe kerel, en het is zeer waarschijnlijk dat hij u wel kent, zonder dat gij hem ooit gezien hebt. Op het eerste teken van onraad zal hij wel weten te ontvluchten. Wees daar zeker van!

— Maar wat dan? Wat dan? riep Palmer op wanhopige toon.

— Vertrouw mij en laat de zaak aan mij over! antwoordde Raffles. Slechts wanneer het noodzakelijk is, moogt gij tussenbeide komen.

Op dit ogenblik stond de auto stil voor het gebouw van de Midland Bank in de Victoria-Street.

Raffles en Palmer stapten uit, de Grote Onbekende betaalde de chauffeur en zond de man weg, daar hij niet wilde, dat deze naderhand het huis zou kunnen noemen, waar hij hem had afgezet.

Te voet legden zij de honderd passen af, welke hen van het huis van Raffles scheidden.

Dadelijk begaven zij zich naar de ziekenkamer en traden daar binnen.

Brand stond onmiddellijk op en toonde zich zeer verbaasd, toen hij Raffles met een hem geheel onbekende man zag binnentreden, inplaats van met Ellen Hall.

Ook de gewonde had de ogen naar de deur gericht en in zijn wangen steeg een vlammend rood op, toen hij de jonge man, die hij zo goed kende, zag binnentreden.

Iets op het gelaat van Palmer scheen de oudere man de overtuiging te schenken, dat hij reeds alles wist, en een brandende schaamte scheen hem te verteren tegenover de eerlijke knaap, die zijn enig kind lief had.

Maar toen miste hij zijn dochter, en zijn eerste vraag was:

— Welnu, mijnheer, waar blijft Ellen? Waar is mijn dochter?

Raffles was op het bed togetreden, en zei op ernstige toon:

— Gij zult sterk moeten zijn, Hall! Gaarne had ik het u voorlopig verzwegen, maar ik begrijp dat dat onmogelijk is, want gij moet ons inlichtingen geven. Uw dochter bevond zich niet meer in uw woning, toen ik daar aankwam...

— Niet meer in mijn woning? herhaalde Hall, niet begrijpend, maar toch deed een somber voorgevoel zijn hart bijna stilstaan. Waar was zij dan?

— Waar zij thans is, dat zult gij alleen ons kunnen zeggen! antwoordde Raffles zacht.

En nu deed hij zo omzichtig mogelijk en in korte woorden het verhaal van zijn wedervaren in het huis in Camden-Street.

Het gelaat met dodelijke bleekheid overtoegen, had Hall toegeluisterd.

Hij liet nu het hoofd zwaar op het kussen neervallen, en twee tranen rolden langzaam neer op het beddelaken.

— Dat is mijn straf! fluisterde hij op hese toon. Dat heb ik zelf over mij gebracht. Nooit zou dit gebeurd zijn, als ik geen ellendige zwakkeling was geweest en mij niet had aangesloten bij een bende misdadigers, maar de straf is wel zwaar, wel heel zwaar, vindt gij ook niet, mijnheer?

De vraag werd gesteld op zulk een toon van nameloze wanhoop, dat Brand snel het hoofd moest omwenden, ten

einde zijn diepe ontroering te verbergen.

Met een paar stappen was Dick Palmer op het bed togetreden, en nam nu de hand van Hall in de zijne, terwijl hij snikkend van ontroering uitriep:

— Ik vergeef u, Hall! Ik vergeef u van ganser harte! Laten we niet aan het verleden denken, laat het voorbij zijn. Wij mogen nu alleen denken aan Ellen, hoe wij haar moeten bevrijden.

— Zo is het! liet de stem van Raffles zich horen.

Maar Hall kreet:

— Denkt gij iets tegen kapitein Wilson te kunnen uitrichten? Er zijn hier in geheel Londen geen twee of drie mensen, die het tegen deze listige schurk kunnen opnemen! Wij zouden alleen kans van slagen hebben, als wij op dit oogenblik konden beschikken over de man, die ook Shydrift, Nicholson en Fox versloeg!

— Dan is nog niet alles verloren, vriend Hall, liet de stem van de Grote Onbekende zich weer horen. Die man is op dit oogenblik in uw midden. Hij staat voor u. Ik ben John Raffles!

HOOFDSTUK V

HET HOL VAN DE LEEUW

Het bleef enige tijd stil, nadat Raffles deze veelzeggende woorden had gesproken.

Wat Palmer betreft, hij scheen meer verbaasd te zijn dan ontsteld. Het was duidelijk, dat hij in ieder geval nog slechts weinig van de Grote Onbekende had vernomen.

Maar op de gewonde had het noemen van de gevreesde naam een geheel andere uitwerking.

Over zijn gelaat flitste iets als vrees, bewondering, en ook van grote vreugde.

Toen kwam het zacht over zijn lippen:

— Als dat waar is, dan moogt gij met reden zeggen, John Raffles, dat nog niet alles verloren is. Ik weet, dat gij van de aanvang af een verbitterd vijand zijt geweest van ons genootschap, en dat door uw toedoen vele tientallen leden van die bende het leven hebben verloren in de strijd met de wet, of voor lange jaren tot gevangenisstraf zijn veroordeeld. Maar nu ik reeds in deze nacht een dure eed gedaan heb, ter wille van mijn kind alle banden te verbreken met het genootschap, nu zeg ik

de hemel dank, dat hij u op mijn weg heeft geplaatst!

Raffles was intussen op Palmer toegetreden, keek hem recht in de ogen en zei met een stem, die thans iets snijdends had:

— Ik geloof niet, dat gij mij goed kent, mijn waarde Palmer! Laat ik mij dan even voorstellen. Gij kunt onmiddellijk twee duizend pond sterling verdienen, wanneer gij mij bij de politie gaat aangeven, want sedert enige jaren is die premie uitgelooft aan degene, die er in slaagt, de politie zodanige aanwijzingen te geven, dat zij tot mijn arrestatie leiden! Ik word als een van de gevaarlijkste mannen van Engeland beschouwd, en zeer waarschijnlijk heb ik meer gestolen dan menig man in Engeland van zich zelf kan zeggen. De rijken vrezen mij als de pest, en ik geloof dat zij daar reden toe hebben.

— Luister niet naar hem, Dick, riep Hall uit, hij belastert zich zelf, want hij vergeet er bij te zeggen, dat de armen hem zegenen, dat hij voor hen de Voorzienigheid is en dat hij zeker ook meer goed gedaan heeft dan enig man in En-

geland van zich zelf zou mogen zeggen. Gij ziet wat hij nu weer voor ons doen wil; ofschoon wij hem geheel onbekend zijn, wil hij zijn leven gaan wagen, om mijn kind terug te vinden. Ja, zijn leven wagen, want hij weet beter dan wie ook wat men te wachten heeft van de aanvoerder van... de bende waarvan ik tot mijn diepe schaamte gedurende enige maanden deel heb uitgemaakt.

Palmer had een ogenblik in verwarring naar de grond gestaard om de blik uit de staalgrijze ogen te ontwijken, die vorsend op zijn gelaat gericht bleven, en zei nu, terwijl hij Raffles aarzelend de hand toestak:

— Ik herinner mij nu, mijnheer, dat ik van u heb horen spreken en dat in gezinnen, die alleen aan u en aan niemand anders hun geluk te danken hadden! Welnu, ik acht mij niet bevoegd te oordelen over... dat andere, ik wil alleen rekening houden met al het edele en goede, dat ik van u heb gehoord. Uw methode is echter misschien verwerpelijk, hoe zegerijk de resultaten ook zijn. En dit eenmaal vooropgesteld zijnde, dank ik u uit de grond van mijn hart, dat gij ons wilt bijstaan!

Raffles had even de hand gedrukt, die hem werd toegestoken en liet haar nu weer vallen.

Een wrange glimlach plooide een ogenblik de lippen van de krachtig getekende mond.

Zijn stem klonk een weinig schor, toen hij hernam:

— Ik denk er niet aan, u die openhartigheid kwalijk te nemen, Palmer! Gij zijt nog jong, misschien zult gij later anders oordelen over mijn methode. En nu genoeg hierover; als gij mijn hulp aanvaardt, dan moeten wij ook handelen; wij kunnen geen tijd verliezen.

Raffles wendde zich weer tot Hall, en vervolgde:

— Wie is die Wilson? En waar woont hij?

— Hij heeft een huis in de city, en een in Hampstead, een kleine villa, een

soort landhuis, waar hij ook dikwijls vertoeft.

— Kunt gij mij deze twee huizen nauwkeurig aanduiden.

— Zeker! Geef mij slechts een vel papier en een potlood en ik zal een kleine plattegrond voor u maken!

Brand had reeds een blad papier en een potlood gezocht en een ogenblik later was Hall bezig met 'n kleine schets.

Terwijl hij deze aan het tekenen was, gaf hij de nodige aanwijzingen.

— Dit is Russel Square en dit is de Chapel-Street, die er op uitloopt. In het midden van de laatste genoemde straat, aan de linkerzijde van het plein komende, vormt de huizenrij een soort ingesloten pleintje. Recht tegenover deze inham, dus aan de rechterkant van de straat, staat een huis uit grijze natuursteen opgetrokken, met 'n zware eikenhouten deur, dat is het huis van Wilson. En nu zijn landhuis in Hampstead. Het ligt in het Templepark, aan het einde van de Burgess Hill, een gebouw met slechts één verdieping, wit gepleisterd en door een tuin omgeven, waarin dicht bij de voordeur drie hoge zilverberken staan, waaraan het landhuis zijn naam «The Silverbirches» ontleent.

— De aanwijzing is zeer duidelijk, waarde Hall! zei Raffles, terwijl hij de schets uit de handen van de gewonde nam, opvouwde en bij zich stak.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Het luncheur is reeds voorbij, en wij zullen dus verstandig doen, thans iets te eten, want het is volstrekt onzeker, wanneer wij daartoe weer de gelegenheid zullen hebben.

Brand haastte zich, zonder hiertoe enig bevel nodig te hebben, naar de keuken en bereidde een stevige maaltijd.

Toen hij deze gereed zette, was het reeds bij half drie, en langzamerhand begon de duisternis te vallen, want het was een donkere, naargeestige winterdag geweest.

Palmer at haastig, en scheen wel bezeten te zijn door een onrust, welke hij onmogelijk kon meester blijven.

Eensklaps vroeg hij :

— Zouden wij niet beter gedaan hebben, door een zestal politieagenten naar het huis van die Wilson te sturen ?

Hall liet een schor lachje horen :

— Men kan wel zien, Palmer, dat gij niet weet hoe Wilson is, en ook niets afweet van de inrichting van zijn huis! Denkt gij dat een man als hij, die zeer goed weet, aan welke gevaren hij voortdurend is blootgesteld, zich zou vergeeuen met een gewoon huis? Wel man, hij kan er wel op drie verschillende wijzen uit ontkomen! Door de kelder, door de voordeur, langs de zolder, en ook nog door een achterdeur, die in een stille zijstraat uitkomt. Overal zijn alarmsignalen aangebracht en hij zou de agenten of de auto die hen brengt, tijdig genoeg zien aankomen, om zich in veiligheid te kunnen brengen en zijn gevangene te kunnen meeslepen! Een van zijn bedienden, die onveranderlijk de deur opent, is een lid van de bende, en goed gedresseerd, dat verzeker ik je. Bij het eerste blijk van wantrouwen heeft hij niets anders te doen dan op een kleine knop te drukken, die zich ter zijde en aan de binnenkant van de voordeur bevindt, en waar Wilson op dat ogenblik ook in zijn huis moge vertoeven, hij wordt gewaarschuwd door een zacht klinkende, maar toch duidelijk verneembare elektrische zoemer. O, gij kent zijn sluwe listen en zijn voorzorgsmaatregelen niet; politieagenten zouden bij hem niets uitrichten!

— Wanneer Wilson op één lijn geplaatst mag worden met Shydrift en de twee anderen, dan moet ik wel vrezen, dat Hall gelijk heeft! zei Raffles nadenkend. Hier kan alleen list ons baten, en hoe minder onzer aan de onderneming deelnemen hoe beter het zal zijn! Wij mogen in geen geval ontijdig zijn argwaan wekken!

— Maar gij zult me toch toestaan u te vergezellen? riep Palmer opgewonden uit.

— Alleen op voorwaarde, dat gij u strikt naar mijn aanwijzingen gedraagt! gaf Raffles ten antwoord.

— Dat belooft ik u, mijnheer!

— Dan zult gij en mijn vriend mij vergezellen! riep Raffles uit.

— Zouden wij James niet meenemen? vroeg Brand op zachte toon. Zijn verbazende kracht zou ons van nut kunnen zijn!

Na een ogenblik te hebben nagedacht, antwoordde Raffles :

— Hij kan mee gaan, maar ook hij moet mij vast beloven, dat hij niets doet zonder dat ik hem er bevel toe geef! Onze brave reus is, helaas, wat al te driftig uitgevallen en met drift is men tegenover een koelbloedige tegenstander steeds in de minderheid!

De maaltijd werd spoedig beëindigd, waarna Raffles zich tot de gewonde wendde met de woorden :

— Ik zal voor een goede verpleegster zorgen, want gij kunt niet alleen worden gelaten.

— Maar dat is volstrekt niet nodig! riep Hall uit. Ik gevoel mij werkelijk reeds veel beter dan gisteren; ik denk dat ik over een paar dagen gemakkelijk zal kunnen opstaan!

Maar Raffles schudde het hoofd en hernam :

— Dat zou zeer onverstandig van u zijn, ik blijf er bij, dat gij opgepast moet worden! Gij moet op geregelde tijden uw medicijnen innemen, en niemand kan zeggen, of de koorts voor goed zal wegblijven.

— Maar op die wijze zult gij misschien gevaar lopen u te verraden! hernam Hall.

— Niet in het minst! Het ziekenhuis dat mij een verpleegster zal leveren, weet volstrekt niet aan wie dit huis behoort. Ik betaal het verpleegloon op voorhand en men behoeft daarginds dus in het geheel niet nieuwsgierig te zijn. Het is trouwens, naar ik hoop, slechts een kwestie van een paar dagen!

De drie mannen namen nu afscheid van Hall die alleen achter bleef, maar niet lang, want reeds een kwartier later bracht een auto een verpleegster aan, met een huissleutel, die dadelijk haar post ging innemen bij het bed van de gewonde.

Raffles had haar zelf gehaald en gebracht met de auto, welke Brand intussen telefonisch had laten komen van het herenhuis in de Cromwell-Street, en die bestuurd werd door James Henderson, de reusachtige chauffeur van Lord Aberdeen, die reeds meermalen de metgezel van Raffles was geweest bij diens gevaarlijkste avonturen, en wiens geweldige lichaamskracht daarbij dikwijls onwaardeerbare diensten had beezen.

Nu was eindelijk alles gereed, om de gevaarlijke onderneming te beginnen.

De duisternis was reeds geheel gevallen, en dit kon niet anders dan de vier mannen ten goede komen, daar zij immers verrassend te werk moesten gaan en de schurk, die het jonge meisje had laten ontvoeren, zo mogelijk moesten trachten te overvallen.

Henderson had met opzet een der snelste auto's uit de garage genomen en het duurde dan ook niet lang, of de wagen hield stil aan het begin van de Chapel-Street.

Raffles wendde zich tot Brand en Palmer en zei:

— Er is natuurlijk geen sprake van, dat we tegelijker tijd met ons drieën kunnen proberen binnen te komen, want de huisknecht, die tevens bendelid is, zou zich met reden kunnen verwonderen over onze verschijning en zijn meester waarschuwen.

— Maar waarom zouden wij de kerel niet eenvoudig dadelijk neerslaan, mijnheer! riep Palmer ongeduldig uit, mij dunkt dat dit de beste oplossing is. Hij kan dan Wilson niet waarschuwen, wij dringen het huis binnen en wij zullen hem spoedig genoeg gevonden hebben.

— Je hebt gelijk, Palmer, dat is misschien nog de beste weg. Maar laat mij

dan toch in ieder geval alleen voorgaan, ik zal dan de deur open laten staan, en gij kunt dadelijk binnentreden.

De drie mannen verlieten nu de auto en terwijl Raffles haastig voortliep, volgden Brand en Dick Palmer hem op een afstand van een twintigtal meters.

Wilson behoorde waarschijnlijk tot de rijke ingezetenen, want de Chapel-Street ligt in een deftige buurt, waar de huizen meestal het eigendom zijn van de bewoners.

De aanwijzigingen van Hall bleken zeer duidelijk te zijn geweest, want Raffles had niet de minste moeite het huis van grijze natuursteen te vinden, hetwelk zich bevond tegenover een inspringend gedeelte van de huizenrij aan de overzijde.

Zonder zich te bedenken, trad hij op het hek toe, dat de kleine voortuin van de straat scheidde, opende het hekje, liep over het brede tuinpad, beklom de treden, die naar de deur leidden en belde.

Er klonken schreden in de gang en de deur werd geopend door een huisknecht met dun geplaat, rossig haar en een sluw gezicht, waarin de twee stekende zwarte ogen de bezoeker aandachtig opnamen.

Maar de man kreeg slechts zeer weinig tijd om dit onderzoek voort te zetten, want nog vóór hij had kunnen vragen wat de bezoeker wenste, had Raffles de vuist opgeheven en daarmee de bediende bliksemsnel met zoveel kracht tegen de kin getroffen, dat de man als een blok neerviel en onbeweeglijk op de marmeren vloer bleef liggen.

Nog op het allerlaatste ogenblik en als met een instinctieve beweging had de man de arm opgeheven in de richting van een kleine drukknop, die Raffles naast de deurpost ontwaarde.

Het zou spoedig genoeg blijken, dat de man deze beweging inderdaad onwillekeurig had gemaakt, want het huis bleek door de bewoner verlaten te zijn.

Brand en Palmer waren op hun post, en nauwelijks hadden zij Raffles de hand zien opheffen of zij kwamen toesnellen en traden binnen.

Maar geheel zonder gerucht had zich het kleine voorval niet kunnen afspelen.

Achter in de brede hal ging een deur open en een butler kwam verschrikt toelopen, die de handen in elkaar sloeg, toen hij de huisknecht op de vloer zag uitgestrekt, en toen uitriep, terwijl hij zich tot Raffles wendde:

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer? Hebt gij dat gedaan?

— Ik was zo vrij, goede man! ant-

woordde Raffles kalm. Is je meester thuis?

— Neen, mijnheer Wilson is hier niet, antwoordde de butler. Maar wilt gij mij nu antwoorden op mijn vraag, waarom gij de huisknecht hebt neergeslagen?

— Omdat hij de medeplichtige is van je meester, man! zei Raffles kalm.

— De medeplichtige? herhaalde de butler toonloos. Wat wilt u daarmee zeggen?

— Alleen dit, dat je meester de grootste schurk is, die hier in Londen op twee benen rondloopt, antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK VI

NAAR HAMPSTEAD

Aanvankelijk meende de buttler waarschijnlijk met een waanzinnige te doen te hebben, want hij keek Raffles met grote, verschrikte ogen aan, terwijl hij op het punt scheen te staan, haastig de vlucht te nemen.

Raffles merkte bijtijds welke indruk zijn woorden op de man gemaakt hadden, want hij vervolgde, terwijl hij hem bij de arm greep:

— Ik ben volstrekt niet krankzinnig, als je dit soms mocht denken, ik spreek de volle waarheid! Je meester is het geheime hoofd van een uiterst gevaarlijke misdadigersbende en ik hoop dat vanavond nog te kunnen aantonen; ik heb onwraakbare getuigen.

— Maar mijnheer, dat is onmogelijk kreet de buttler, ik ben reeds twee jaren in dienst van mijn meester, en ik verzeker u, dat hij de indruk op mij heeft gemaakt van een fatsoenlijk man, van een gentleman!

— Dan was die indruk verkeerd! hernam Raffles koeltjes, maar ik zie daar beweging komen in onze vriend, de huisknecht, die een paar stuiptrekkingen had gemaakt, en vliegensvlug vatte hij de polsen van de kerel in een paar sterke stalen boeien, terwijl Brand hem de benen bijeen bond.

De man sloeg nu de ogen op en keek Raffles met een blik vol woeste haat aan.

Daarop gleden zijn blikken naar Palmer, die met gebalde vuisten voor hem stond en er verscheen een gemeen glimlachje op zijn bleek, vertrokken gelaat.

De jonge man, die de betekenis van dat lachje maar al te goed begreep, schopte hem verachterlijk in de lenden, en gromde:

— Je lacht misschien wat al te vroeg, schurk! Zeg mij aanstonds waar je meester is!

Maar de man haalde de schouders op en antwoordde op een toon vol ingehouden woede en wraakzucht:

— Ik weet het niet! Ik zou je raden, om mij dadelijk naar Scotland Yard te brengen en daar zullen wij eens zien, of er nog recht te krijgen is voor een fatsoenlijke huisknecht, die in het huis van zijn meester verraderlijk wordt neergeslagen.

Palmer wilde weer iets zeggen, maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op en zei met een licht schouderophalen:

— Doe geen moeite, de kerel laat toch niets los en ik vrees, dat de justitie misschien nog heel wat last zou hebben met het vaststellen van de schuld van onze man, als er niet zeker iemand was, die haar kostbare bewijzen kan verschaffen! Maar in ieder geval moet de kerel in verzekerde bewaring worden gesteld; hij mag niet in de gelegenheid worden gelaten te waarschuwen.

Raffles had onder het spreken reeds zijn schreden gericht naar de grote tafel in de hal, scheurde een blaadje papier uit zijn opschrijfboekje en schreef er snel met zijn vulpen enige woorden op, waarop hij het briefje toereikte aan de verbaasde en verschrikte buttler, en op bevelende toon tot de man zei:

— Ik zal nu de politie opbellen, die over enige minuten wel hier kan zijn; je geeft de inspecteur dit papiertje, en vergeet het vooral niet, want anders zouden de gevolgen zeer ernstig kunnen zijn! Ik herhaal je nog eens, dat je meester een zeer gevaarlijk individu is, en dat wij hem zoeken wegens de ontvoering van een jong meisje!

— Van het meisje dat vanochtend om negen uur hier was? riep de buttler ontzet uit. Een kind nog haast.

— Ze was hier? riep Palmer op hese toon, terwijl hij de buttler bij de arm schudde. Waar is ze dan heengegaan? Waar is ze nu?

— Dat weet ik niet. Mijnheer Wilson is een half uur later met haar vertrokken, maar ik weet niet waarheen!

— Ging het meisje gewillig mee? vroeg Raffles met gefronste wenkbrauwen.

— Zeker! Zij scheen gehaast te zijn om weg te komen!

— Nu, dan moeten we natuurlijk in het landhuis in Hampsteadheath zijn! zo wendde Raffles zich op zachte toon tot zijn beide metgezellen.

Daarop trad hij op de telefoon toe, en een ogenblik later sprak hij met het hoofdbureau van politie.

Wat hij zei, was alles behalve vleiend voor de geknevelde huisknecht en nog veel minder voor diens meester.

Hij hing de hoorn weer op de haak en zei tevreden:

— Deze man wordt in ieder geval voor een paar uren onschadelijk gemaakt! Hij wordt aanstonds door de politie afgehaald. Ik heb een nauwkeurige beschrijving van hem gegeven en naar het schijnt hebben wij hier te doen met een hoteldief, tevens valsemunter, die reeds geruime tijd door de politie wordt gezocht!

Hierop wendde Raffles zich weer tot de buttler en vroeg:

— Wilt u mij het uiterlijk van uw meester eens vlug beschrijven?

— Groot, mager, maar zeer gespierd, een vale teint, licht blauwe, naar het grijze zwemende ogen en zeer dichte wenkbrauwen. Hij loopt steeds een weinig gebogen, hetgeen misschien het gevolg is van zijn grote lengte. Zijn haar is zwart, maar ik geloof dat hij het verft; mijnheer Wilson is ongeveer vijf en veertig jaar!

— Dat is ruimschoots voldoende, vriend! Je wacht hier dus de politie af en je stelt die schurk daarginds, die de handlanger was van je misdadige meester, in haar handen. En denk er vooral om, dat je je niet door zijn praatjes laat overhalen om hem in vrijheid te stellen, het zou je lelijk opbreken!

Hiermede verlieten Raffles en zijn beide metgezellen snel het huis en liepen haastig naar de wachtende auto.

Henderson kreeg bevel, zo snel hij kon naar Hampstead te rijden, waar hij nadere aanwijzingen zou krijgen.

Het was een zeer lange rit, ofschoon Henderson de auto zo snel liet draaien, als de omstandigheden het hem slechts veroorloofden.

Anderhalf uur later bereikte de wagen de noorderlijke voorstad, waar Raffles zelf nu achter het stuurwiel plaats nam en de auto naar Burgess Hill bracht.

Het was zeer donker en er hing ook wat nevel, maar dat was in dit geval een gelukkige omstandigheid, want zodoende konden zij het landhuis van Wilson naderen, zonder dat het gemerkt zou worden.

Het was bijna zes uur toen de auto eindelijk stilhield, op de hoek van Burgess Hill en Temple park.

— Blijf hier wachten; ik zal eerst op onderzoek uitgaan! zei Raffles op zachte toon.

En daarop verdween hij in de duisternis. Hij behoefde geen vijf minuten te lopen, want toen doemde, dicht voor hem, uit de nevel de vage witte vorm op van het landhuis, hetwelk Hall hem had beschreven.

Raffles kon hieromtrent geen ogenblik in twijfel verkeren: hij was eindelijk op de plaats van bestemming aangekomen.

Zijn blik zocht de gevel van het witte landhuis af, maar nergens kon hij enig lichtschijnsel ontwaren.

Toen sloeg hij vastberaden rechts af, ten einde de zijgevel van het landhuis te inspecteren, en nauwelijks had hij dat gedaan, of hij zag op de eerste verdieping een geel lichtschijnsel, door de kieren van een blijkbaar in haast gesloten gordijn.

Aanstands spoedde hij zich terug, om zijn metgezellen mee te delen wat hij had gezien.

— Dan hebben we dus niets anders te doen, mijnheer, dan het huis binnen te dringen en de kerel onschadelijk te maken! riep Palmer uit, terwijl zijn bruine ogen fonkelden van strijd lust.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei:

— Het is begrijpelijk, mijn waarde Palmer, dat gij u laat verleiden door uw rechtvaardige drift en wraakzucht, maar die gevoelens zijn in omstandigheden als deze slechte raadgevers! Gij kunt er namelijk verzekerd van zijn, dat ook dit huis van het bende hoofd een soort vesting zal blijken te zijn, voortreffelijk verdedigd, en dat ook zeker meer dan één uitgang heeft! Reeds vond ik in het hek van de zijtuin een deur, en zo zal er aan de andere kant en aan de achterzijde ook wel een zijn!

— Maar wat raadt gij ons dan? riep Palmer, de vuisten van ongeduld ballend.

— Ik raad u voorzichtigheid, dat is alles! In geen geval mag Wilson onze nadering bemerken. Weliswaar is hij zich volstrekt niet bewust, dat wij hem op het spoor zijn gekomen, maar dat belet toch niet, dat wij de grootste omzichtigheid moeten betrachten. Wij spreken dus af, dat ik zal trachten, geholpen door een van mijn vrienden, het huis binnen te dringen, zonder dat er ergens een alarmseïn overgaat, en dat zal wel moeilijk genoeg blijken te zijn! Wij zullen de auto zolang in een ga-

rage neerzetten, waar we haar dan aanstands weer bij de hand hebben, wanneer het nodig mocht zijn, James, ga daar voor zorgen! Vijftig passen hier vandaan is een garage, waar je de wagen in bewaring kunt geven. Kom je daarna dadelijk weer bij ons voegen!

Henderson haastte zich het bevel ten uitvoer te brengen, en enige minuten later kwam zijn reusachtige gestalte weer uit de mist opdoemen.

De vier mannen naderden nu het huis, zover zij durfden, zonder gevaar te lopen, te worden gezien, waarop Raffles als een kundig veldheer zijn leger in slagorde plaatste.

Hij zelf en Brand zouden als het ware de stormtroepen vormen, terwijl Henderson en Palmer als gros van het leger in reserve gehouden werden, en desnoods de aanval moesten steunen.

Zij zouden oprukken, zodra zij van uit hun schuilplaats gezien hadden, dat Raffles en Brand in het huis verdwenen waren.

Hoewel de wijk hier tamelijk verlaten kon worden genoemd, daar de huizen van Hampstead zeer ver uit elkaar zijn gebouwd, was het een gelukkige omstandigheid te noemen, dat het hoe langer hoe zwaarder begon te misten, anders zou het zeker gezien zijn, hoe Raffles en Brand als hazen over het tuinpad liepen en de zijgevel van het huis bereikten, waar Raffles met zijn geoefend oog reeds aanstands een reeks vensters gezien had, die hem aangewezen schenen om er zijn krachten op te beproeven.

Zij zouden echter in het donker moeten werken, want het zou al te gevaarlijk zijn een zaklantaarn te gebruiken, zelfs op dit vroege uur van de avond.

Raffles moest zich dus op de tast overtuigen van de wijze, waarop een der vensters geopend zou kunnen worden.

Hij vergewiste er zich van, dat zij nog niet met het luik gesloten waren, en een tevreden glimlachje vloog over zijn scherp getekend gelaat.

Hij dacht er niet aan het gehele raam te openen, daar hij rekening moest houden met de mogelijkheid, zo niet de zekerheid, dat hij aldus een of ander alarmsignaal in beweging zou brengen, en de uitkomst bewees, dat hij daar goed aan gedaan had.

Hij haalde uit de kleine tas met instrumenten, van welke hij zich in de loop van de dag voorzien had, een voortreffelijke glassnijder, en terwijl Brand op twee punten een van die bekende zuigers van rode rubber op de ruit drukte, waaraan sommige winkeliers wel voorwerpen ophangen in hun winkelkast, begon Raffles het glas met een vlugge beweging uit de sponning te snijden.

De gehele bewerking duurde nauwelijks een paar minuten en was zonder enig gerucht volbracht.

Brand lichtte de stuk gedrukte ruit, met papier en zeep beplakt, zonder moeite uit het gat, en een ogenblik later stonden de beide mannen in een kamer.

Aanstands gaf Brand het afgesproken sein, door voor het venster een lucifer af te strijken, en deze onmiddellijk te doven.

Een paar minuten wachtten de beide mannen in de geheel donkere kamer in spanning, en toen verschenen de hoofden van Henderson en Palmer voor het venster.

Raffles bukte zich voorover en zei op zacht gefluisterde toon:

— Gij beiden blijft hier wachten, want ik laat u liever niet naar binnen klauteren, gij kent het werk niet en het minste geraas zou ons noodlottig kunnen worden. Blijft dus hier op wacht staan en klimt niet naar binnen, voor gij het sein hoort; één enkele stoot op een zakfluitje. Natuurlijk doet gij hetzelfde wanneer er bij geval geschoten mocht worden, want dat zal een bewijs zijn, dat het er heet toegaat! En nu moet ik de gordijnen sluiten, want wij zullen wel licht moeten maken.

Raffles voegde de daad bij het woord en zodra hij de gordijnen goed gesloten en licht gemaakt had, wees hij Brand

glimlachend naar twee dunne geïsoleerde draden, die langs de raampost liepen en die geschilderd waren in de kleur van het hout, zodat zij bijna niet in het oog vielen.

— Je ziet dat het goed is, dat wij het raam niet hebben opengeschoven, fluisterde hij. En nu spoedig op weg naar de eerste verdieping, waar ik het lichtschijnsel gezien heb!

Geruisloos als katten slopen de beide mannen door het fraai gemeubelde vertrek, een soort tuinkamer, met een prachtig Smyrnatapijt op de vloer en gemakkelijke, bruin lederene reubelen, een paar mooie palmen en bloemen in potten.

Raffles liep recht op een witgelakte, hoge deur toe en kon deze zonder enige moeite openen.

De twee vrienden stonden nu in een brede gang, aan het ene einde waarvan zich de deur bevond, die toegang gaf tot de zijtuin.

Aan de andere kant mondde deze gang in een dwarsgang uit, en al spoedig bleek de vernuftige inrichting van het huis, die de bewoner, in geval hij wilde vluchten, een grote voorsprong zou geven op zijn achtervolgers, wanneer deze er de inrichting niet van kenden.

Raffles en Brand hielden zich echter niet op met het onderzoeken van dit labyrinth van gangen, maar bestegen aanstands een smalle eikenhouten trap. Dit deden zij echter pas nadat Raffles de onderste trede met de grootste zorgvuldigheid onderzocht had, waarna hij Brand glimlachend de raad had gegeven zijn voet dadelijk op de vierde trede te zetten, omdat de drie onderste los lagen en onder het gewicht van een menselijke voet zeker ergens een luide bel zouden doen overgaan. Boven aangekomen stonden zij een ogenblik stil op een ruim portaal, waarop eveneens verscheidene gangen uitkwamen.

Raffles doofde nu zijn zaklantaarn weer, teneinde in de duisternis des te beter te kunnen zien, onder welke deur zich een lichtschijnsel mocht vertonen.

Nadat hun ogen aan de duisternis gewend waren, stootte Raffles Brand aan, bracht zijn lippen aan het oor van de jonge man en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Daar zie ik licht onder gindse deur.

— Begrijp je hoe het komt, dat het zo stil is in dit huis?

— Waarschijnlijk is de schurk hier helemaal alleen met Ellen Hall. Hij zal natuurlijk geen bedienden hebben meegenomen, om geen lastige getuigen te hebben!

Op de punten hunner voeten sluipend over de zware gangloper, bereikten Raffles en Brand de deur, waaronder zij het lichtschijnsel gezien hadden.

De Grote Onbekende bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij keek in een helder verlicht, maar volkomen verlaten vertrek, dat met de grootste weelde was gemeubeld.

In het midden stond een voor het middagmaal gedekte tafel.

Er was voor twee personen gedekt. Kostbaar zilveren vaatwerk en een aantal fijn geslepen glazen stonden op de tafel en enige flessen wijn en champagne in een koeler wachtten op een console-tafel, een ouderwets meubel van zwaar mahoniehout, dat tussen de beide ramen was geplaatst, waarvoor de gordijnen waren dicht getrokken.

Raffles richtte zich verwonderd weer op en deelde Brand mede wat hij zo-even gezien had.

— Dus dan is de bandiet hier toch niet alleen! zei de jonge man. Als hij hier met het meisje, dat hij tot zijn slachtoffer wil maken, wenst te dineren, dan zal hij toch waarschijnlijk niet zelf voor het fornuis in de keuken gaan staan!

— Vermoedelijk zal hij het diner ontboden hebben uit een der fijne restaurants, welke men hier in de buurt aantreft! gaf Raffles te kennen. Overigens is het niet geheel onmogelijk, dat hij hier inderdaad vergezeld is door een bediende of een kok, maar ik geloof het niet!

Op dit ogenblik werd er aan de huisdeur gebeld.

Raffles en Brand hadden hierop zo weinig gerekend, dat zij elkaar verbluft aankeken. De elektrische schel klonk zo nuchter door de stilte.

Maar zij hoorden ergens in het huis schreden en onmiddellijk snelden Raffles en Brand een andere gang in, tot zij een soort gaanderij bereikt hadden, die om een ruime vestibule heenliep, waartoe de buitendeur van het huis toegang gaf.

Zij wierpen zich plat voorover en konden nu door de stijlen van de balustrade, welke de gaanderij afsloot, duidelijk zien wat er beneden voorviel.

Een heer in smoking gekleed, was zo-even de hoofdtrap afgekomen, maakte licht, opende de voordeur en liet een paar kellners, wier overhemden duidelijk te zien waren onder de half dichtgeknoopte jassen, binnen. Zij hadden een paar zware manden bij zich.

Toen klonk een stem, die zei:

— Kom maar mee, ik zal u even de weg wijzen!

— Vlug naar de eetkamer! zei Raffles op zacht gefluisterde toon.

De weg, die de beide vrienden hadden af te leggen, was zeker verreweg de kortste en zo konden zij de geheel verlaten eetzaal binnengaan, lang voor Wilson, want Raffles en Brand hadden hem uit de beschrijving van Hall dadelijk herkend, aan het hoofd van de kellners kon binnentreden.

De twee vrienden keken haastig naar een schuilplaats om en die vonden zij spoedig achter een van de zware fluwelen gordijnen, welke de raamnissen afsloten.

Juist toen het gordijn weer onbewegelijk neerhing, ging de gangdeur open en dezelfde stem van zoeven klonk:

— Zet alles op tafel en op de console neer. Daarna zal ik jullie niet meer nodig hebben. Ontkurk ook nog de wijnflessen en de champagne en doe het ijs in de koeler.

Een ogenblik klonk het welbekende geluid van messen, vorken en zilveren schotels, die over elkaar schuiven, het knallen van een paar champagnekurken en toen gingen de kellners heen,

blijkbaar na een goede fooi te hebben opgestreken.

De deur viel dicht.

Toen klonken de schreden van Wilson die het vertrek in zijn gehele lengte overstak en blijkbaar een andere deur opende.

Het bleef enige minuten stil, toen ging de deur weer open, of liever zij vloog open, en de stem van Wilson klonk nu ruw en bevelend, toen hij zei:

— Ik wou dat je nu een eind maakte aan dat gejammer, meisje! Je zult verstandig doen, als je je in je lot schikt; ik heb er nu eenmaal mijn zinnen op gezet, je tot mijn minnares te promoveren, en in dergelijke dingen dulde ik geen verzet!

— Lafaard! gilde een jonge, door ontzetting en afschuw schrille stem, je hebt mij beloofd mij naar mijn vader te brengen. Wat is er met hem gebeurd? Wat heb je met hem gedaan?

— Hij heeft zich onttrokken aan mijn bevelen en daarvoor heeft hij zijn straf ondergaan!

— Maar wie ben je dan toch? riep het jonge meisje op hese toon. Wat heb je met mijn vader uitstaande? Waarom moest hij je gehoorzamen?

— Wist je dat niet, mijn duifje? Welnu, dan zul je het voor het eerst van mij horen. Je vader maakte deel uit van een genootschap, waarvan ik het hoofd ben. Sommige onnozele halsen noemen ons genootschap een gangster- of misda-

digersbende, maar dat is een ouderwets begrip. In Amerika zouden we dan wel iedereen een dief of misdadiger kunnen noemen. Want de heren, die door allerlei politieke trucjes tot hoge of minder hoge ambten worden benoemd, hebben dat aan onze tussenkomst te danken en daarvoor moeten zij betalen en flink ook. Begrijp je er al iets van, liefje? En jouw vader hielp ons daarbij een beetje, tot hij op een gegeven ogenblik zich verzette tegen mijn bevelen.

— Dat lieg je, laffe schurk! gilde het meisje in wanhoop. Je liegt het! Mijn vader zou een misdadiger zijn? Een man, die mij lief had als het licht in zijn ogen?

— Ik kan er geen bewijzen voor aanvoeren, maar ik zeg je dat het zo is! antwoordde Wilson. En neem nu plaats aan deze welvoorzienige dis, en laat ons alle muizenissen uit het hoofd zetten.

Ellen Hall snikte hartbrekend, en haar gewezen klonk gesmoord, alsof zij met het hoofd in de arm huilde.

— Kom, kindjelief, weg met die tranen! Ik heb een hekel aan sentimentaliteit! Wat voorbij is, is voorbij! Kijk, ik hef mijn glas op en ik drink op je onweerstaanbare bekoorlijkheid.

De ellendeling wilde het glas aan zijn lippen brengen, toen het met luid gerinkel in scherven uit zijn hand viel en de wijn als een rode golf over het witte tafellaken stroomde...

HOOFDSTUK VII

GERED

Met een kreet van dierlijke woede en schrik wendde Wilson zich om.

Hij keek in het kalm glimlachende gelaat van de Grote Onbekende, die zoeven, met Brand aan zijn zijde, van achter het gordijn te voorschijn was getreden en met een wel gemikt schot het gevulde glas uit zijn handen had geschoten.

— Een windpistool, waarde heer Wilson, een simpel windpistool van mijn vinding, dat slechts weinig geraas maakt, maar waarvan de kogel een grote kracht heeft, kracht genoeg bijvoorbeeld, om de hersepan van een schurk te doorboren, dat verzeker ik u! zei Raffles rustig. Ik zou u aanraden niet de minste beweging te maken, want zij zou u noodlottig kunnen worden.

In gebukte houding, als een panter, die zich op zijn prooi wil werpen, stond Wilson, met de ene hand op de tafel gesteund, Raffles aan te staren.

Zijn vaalbleek gelaat was afschuwelijk verwrongen door haat en machteloze wraakzucht, en zo vast had hij de scherpe tanden in de lippen gebeten, dat een paar druppels bloed te voorschijn sprongen en langs zijn kin omhoog gleden.

Hij zag er inderdaad afschuwelijk uit, de nieuwe chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Wat Ellen betreft, met een geheel instinctief gebaar had het jonge meisje, het was waarlijk meer dan een kind, bescherming gezocht bij de beide mannen, die daar ter rechtertijd verschenen waren, op een wijze, waarvan zij zich volstrekt geen voorstelling kon vormen, en die haar wel bovennatuurlijk moest voorkomen.

Raffles, zonder zijn bliken af te wenden van de bandiet, zei op zachte, vriendelijke toon tot het meisje:

— Ga je mantel en hoed halen, mijn kind! Deze heer zal wel met je meegaan, je behoeft nu geen vrees meer te koesteren! We gaan aanstonds vertrekken en ik zweer je, dat deze ellendeling zijn straf niet zal ontgaan!

Met een dankbare blik in haar blauwe ogen, die een ogenblik schuw naar Raffles opkeken, verwijderde het meisje zich haastig, terwijl Brand haar volgde, om haar desnoods te kunnen beschermen, indien het ter elfder ure nog mocht blijken, dat Wilson niet alleen was geweest in het huis.

Raffles was nu alleen met het bendehoofd.

Hij bekeek met de grootste aandacht het magere, door boze hartstochten doorvreten gezicht, met de eigenaardige, helblauwe ogen, die nu en dan een glans kregen als koud staal, de scherpe

neus, de diepe groeven, die van de neusvleugels naar de mondhoeken liepen, en het ongewoon lage, typische misdadigersvoorhoofd, de borstelige wenkbrauwen, en het blijkbaar geverfde haar.

In één oogopslag had hij het gehele karakter van deze man doorvorst: wreed, heerszuchtig, zonder genade voor wie hem in de weg trad, boosaardig, listig, en uiterst schrandler.

— Zo, zo, aldus ziet mijnheer Wilson, de chef van het beruchte genootschap er dus uit! zei Raffles langzaam. Ik zou geneigd zijn om te zeggen, dat ik uw gezicht niet spoedig zal vergeten na het eenmaal te hebben gezien, als ik niet vast overtuigd was, dat gij de rest van uw leven in de gevangenis zult doorbrengen, tenminste wanneer de galg u niet wacht! Ja, gij kijkt mij nu onvriendelijk aan, en dat kan ik mij zeer wel begrijpen, ik ben hier als spelbreker komen optreden en ik heb uw plannen in de war gestuurd! Dat is voor u in de hoogste mate onaangenaam, maar ik ben er ten zeerste over verheugd! Ik behoef u zeker niet eens te zeggen, dat over tien minuten de politie hier zal zijn, om u te arresteren!

— Met welk recht? schreeuwde Wilson woest. Wie ben je? Wat matig jij je aan? Je kunt niet bewijzen wat je zegt!

— Geloof je dat? vroeg Raffles spottend. Gij hebt anders, terwijl wij achter ginds gordijn verborgen waren, zoeven zelf uw identiteit verraden!

Op dat ogenblik ging de deur weer open en het jonge meisje verscheen in een eenvoudig manteltje gekleed en een vilten hoed op het weelderige haar.

Achter haar kwam Charles Brand.

Het jonge meisje liep regelrecht op Wilson toe, schudde hem bij de arm en riep op hartstochtelijke toon:

— Zeg me nu waar mijn vader is, je weet het!

— Ik weet niets! zei Wilson op doffe toon.

— Jij liegt, schurk! riep Raffles toornig. Je denkt dat de ongelukkige Hall, met een dodelijke wonde in de borst, reeds sedert gisternacht op de bodem

van de Theems rust! Je verbleekt, je siddert zelfs! Ja, er waakt een Voorzienigheid, booswicht! En ik zeg je, dat Hall leeft! Ik heb hem kunnen redden! Hij leeft en hij zal te zijner tijd tegen je getuigen!

Wilson slaakte een kreet als van een wild dier en bijna op hetzelfde ogenblik klonk er een schot.

Raffles slaakte onwillekeurig een kreet van pijn en bracht snel de hand aan de linkerarm, die door een schampschot gewond was.

De ellendeling had ongemerkt zijn hand, die op het tafelblad rustte, naar zijn zak weten te brengen, en daar tegelijk met zijn zakdoek, een kleine browning uit gehaald.

Door de zakdoek heen had hij op Raffles gevuurd, en wanneer het schot een paar centimeters meer rechts had getroffen, dan zou dit waarschijnlijk Raffles' laatste avontuur geweest zijn.

Met een sprong als van een tijger was Brand bij Wilson en vóór hij voor de tweede keer kon schieten, had de jonge man hem door een hevige slag op de arm het wapen doen loslaten, dat met een doffe slag op het tapijt viel.

Maar nog eenmaal zou het toneel veranderen...

Eensklaps vloog de deur open en een vijftal gemaskerde mannen drongen het vertrek binnen; twee met een revolver in de vuist, de anderen met dolken gewapend.

Wilson slaakte een kreet van zegepraal, en hij wierp zich op Raffles, die nog eenmaal zijn luchtpistool kon afvuren, waardoor hij de schurk aan de hals wondde.

Toen wierpen de zoeven binnengekomen bandieten zich op Raffles en ofschoon hij er een met een goed gemikte kaakslag buiten gevecht wist te stellen, werd hij spoedig overmand.

Brand verdedigde zich als een wanhopige, maar hij kon er niet in slagen zijn revolver te grijpen, en een zware slag met een ploertendoder op het hoofd deed hem duizelen en maakte hem machteloos.

Intussen was Ellen Hall naar een der vensters gesnel, rukte de gordijnen terzijde en wilde het raam openen, ten-einde om hulp te roepen.

Maar met een enkele sprong was Wilson bij haar.

Hij omvatte haar tengere gestalte en riep:

— Je zou me nog willen ontvluchten, niet waar, schatje? We zullen nu eens zien wie de winnende partij is! Die heren van de politie zullen ervaren met wie zij te maken hebben.

Het meisje worstelde wanhopig om los te komen, maar de bandiet hield haar stevig omvat en riep honend:

— Vecht maar! Je lijkt nu wel een kleine furie en dat maakt je des te aantrekkelijker!

Het meisje steeds vasthoudend, wendde hij zich tot een van de mannen, die nog hijgend van de strijd in een hoek bijeen stonden, en zei:

— Je kunt nu je masker wel afdoen, Bill, het komt er weinig op aan of die twee mannen je nog zien!

De kerel gehoorzaamde en vertoonde nu het gelaat van de huisknecht, die de deur voor Raffles geopend had van het huis in de Chapel-Street.

— Dat had je niet gedacht, niet waar, mijnheer de spion? Ja, dat komt er van als men een ezel van een butler is, die zich gauw laat bang maken en die je daar juist, een paar seconden voor de politie komt, in vrijheid stelt!

Raffles haalde de schouders op en zei zonder een spoor van ergernis:

— Ik had mij moeten verlaten op mijn mensenkennis, die mij aanstonds waarschuwde, dat die butler zeker het buskruit niet had uitgevonden. Ik pluk er nu de wrange vruchten van. Is het indiscreet als ik vraag, wat gij thans met mij voorhebt?

— Dat is in een paar woorden te zeggen! antwoordde Wilson. Wij zullen nu jullie beiden gevankelijk wegvoeren, en onderzoeken wie je bent. Blijk je werkelijk van de politie te zijn, zijn jullie schrandere detectives, die mijn identiteit doorschouwd hebben, dan zullen jullie eenvoudig worden neergeschoten

en op een donkere nacht in de Theems geworpen worden. Maar ben je de man, die ik moet vrezen dat je bent, dan wacht je een langzame marteldood, wees daar maar zeker van! Maar vóór ik mijn mannen volg, wil ik eerst het zo ruw onderbroken feest van liefde met dit schatje vieren!

— Dan mag ik zeker wel meevieren! liet plotseling een dreunende stem zich horen en het volgend ogenblik stormde Henderson, gewapend met een ijzeren stang, een vreselijk wapen in zijn hand en die zeker wel vijf kilo woog, het vertrek binnen.

Zonder enige nadere uitlegging begon hij de staaf met reuzenkracht en met verbazende snelheid op de koppen van de verraste bandieten te laten neerdalen, die als strohalmen door de zeis geveld neervielen.

En die nog overeind bleef, die vond in Dick Palmer een tegenstander tegen wie hij niet opgewassen bleek te zijn.

De jonge man toonde zich een bokser van de allereerste rang, en sloeg tegelijkertijd met de linker en de rechter vuist twee der bandieten neer.

Wilson, vaal van woede, had de schakelaar van het elektrische licht trachten te bereiken, in de hoop, dat de duisternis een einde zou maken aan de woede van de hem geheel onbekende reus, die op zo vreselijke wijze huis hield onder zijn beste mannen.

Maar hij zag zich de weg daarheen versperd, juist door de geweldenaar, die daar zo medogenloos met zijn zware ijzeren staaf zwaaide, die in zijn handen niet zwaarder scheen te wegen dan een strootje.

Toen trachtte hij zijn revolver terug te vinden, welke Brand hem uit de hand geslagen had, maar ook daarin kon hij niet slagen.

Toen Wilson zag dat alles verloren was, slaakte hij een dof gebrul van woede en was met één enkele sprong bij de deur, waardoor hij niet lang geleden met Ellen was binnen gekomen.

— Ga hem na, James! riep Raffles met stentorstem. Laat de bandiet niet ontsnappen! En jij, Palmer, snijd eer

vlug de touwen door, die onze handen machteloos maken!

De jonge man greep een mes van de tafel en sneed vliegensvlug de touwen door, die Raffles en Brand boeiden.

Zij sprongen op en ijlden Henderson achterna.

Door een reeks kamers, waarvan de deuren bij de wilde vlucht van de bendechef waren open gebleven, zagen de beide vrienden, hoe Wilson met de vluheid van een haas door de bibliotheek ijelde, op een zware boekenkast toe.

Henderson liep zo hard hij kon, maar hij was zwaar gebouwd en minder vlug ter been dan Wilson, die wel een sprintkampioen scheen te zijn.

Nu had hij de boekenkast bereikt en rukte een der deuren open.

Het volgend oogenblik was hij met een luide kreet van zegepraal verdwenen.

Henderson trok en rukte wat hij kon aan de deur, zonder haar te kunnen openen.

Raffles kwam aansnellen en met behulp van zijn lopers slaagde hij er spoedig in de deur te openen.

De kast was met boeken gevuld!

— Die kast heeft natuurlijk een geheim mechanisme, waardoor die planken met boeken om een onzichtbare as kunnen draaien! zei Raffles tot Brand die juist hijgend naast hem was komen staan. Het dient tot niets dat te onderzoeken. Wilson heeft op dit oogenblik natuurlijk reeds lang het huis verlaten. Maar wij zullen dit huis onderzoeken, wees daar maar zeker van!

De drie mannen keerden terug en in een ommezien waren de bewuste-loze bandieten geboeid en netjes op een rijtje naast elkaar gelegd.

... ..

Een kwartier later had de politie de gebonden bendeleden allen gevankelijk weggevoerd, op een telefonische mededeling van de Grote Onbekende, en twee weken later vertrokken er drie gelukkige mensen, daartoe door Raffles in de gelegenheid gesteld, naar Amerika, om daar een nieuw leven te beginnen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE BLOEDRAAD

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis	2074. — Russisch Goud
2002. — De gestolen Dolk	2075. — Een Moderne Robinson
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2076. — De Moord in Fenchurch Street
2005. — Zonderlinge Epidemie	2077. — Het Vioolwonder
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2078. — De Raadselachtige Moord
2007. — De Wraak der K. K. K.	2079. — Een Avontuur in China
2008. — Twee Doodsvijanden	2080. — De Verborgen Schat
2009. — De Meester herleeft	2081. — De Chinese Schatkamer
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2011. — Raffles en Amor	2083. — Sensatie in de Opera
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2084. — De Folterkelder
2013. — De Broeder van Nicholson	2085. — De Bedrieger bedrogen
2014. — Avontuur in België	2086. — De Geheimen van Parijs
2015. — De Moord in Kamer 13	2087. — Speelzucht en Misdaad
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2088. — De Diamanten Spin
2020. — Bloed en Goud	2089. — Een duivelse Uitvinding
2021. — De buitenste Duisternis	2090. — Parijse Autobandieten
2022. — De Waanzinnige	2091. — Het Trio Desmond
2023. — De gestolen claim	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2024. — De Bergduivel	2093. — Als het Goud lokt
2025. — De Goud-fee	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2026. — Onrust op Holderness Hall	2095. — Wie was de Derde Man?
2027. — Het Geheime Document	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2028. — De Redding van « Goudhaar »	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2029. — « Goudhaar »	2098. — Rumoer om de Derby
2030. — De Smokkelkoningin	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2031. — De Misdaad in de trein	2100. — Moderne Piraten
2032. — De Revue-Girl	2101. — Het Filmkasteel
2033. — Professor Shirley	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2034. — De Kit van Wong Li	2103. — Een Onderaards Drama
2035. — De Gewaande Radjah	2104. — De Verzonken Metropolis
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2105. — De Vreemde Chauffeur
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2106. — De Moord in het Cabaret
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2107. — De Negende Steen
2039. — Vijftig tegen één	2108. — Onraad in Hollywood
2040. — Iona, de avonturierster	2109. — Ossenkop; gang 5
2041. — De Kelder des Doods	2110. — De Bende van de « De Ratten »
2042. — De onverwachte terugkeer	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2043. — Rode Bilj krijgt een lesje	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2044. — De Stem van het Verleden	2113. — Irma Sandrina
2045. — Zwarte Anna	2114. — In de val gelokt
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2047. — Gevaarlijk spel	2116. — De Giftgas-centrale
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2117. — Een mislukte ontvoering
2049. — De Bende van Myra Bonati	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2050. — Merry-Kid de verklikker	2119. — Helicopter-bandiet
2051. — Het Verlaten Slot	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2052. — De Riolen van Parijs	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2053. — Rovers en Verraders	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2054. — Een documentenjacht	2123. — In het Hol van de Leeuw
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2124. — Een Patient verdween
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2126. — De pseudo uitvinder
2058. — De Kooi des Doods	2127. — De Zwarte Kaper
2059. — Jacht op Fortuin	2128. — Moderne Schatgravers
2060. — De Gouden Wisselbeker	2129. — Liefde en Kunst
2061. — Een Fatale Vrouw	2130. — De Moord in Kew Gardens
2062. — Een moderne Blauwbaard	2131. — De Tijdbom
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2064. — Een Spaans Drama	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2065. — Een merkwaardige diefstal	2134. — Drie Hotelratten
2066. — Spoken op Marshy Manor	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2067. — Chantage en Hypnose	
2068. — De Lokstem van het Goud	
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	
2070. — Het Revolutie Complot	
2071. — Het Verlaten Huis	
2072. — Het Spel met de Dood	
2073. — Het Verstoorde Feest	
	IN VOORBEREIDING :
	2136. — De Bloedraad
	2137. — Een merkwaardig Duel
	2138. — Giftgasbandieten